

**mahmut
bakır**

**kürdistan
tarihinde**

KAMIŞLI KATLIAMI

Institut kurde de Paris

KİRSİZ -PASSİZ, ARI-DURU ÖZÜMÜZ
NAMUSSUZA KANLI HANÇER SÖZÜMÜZ
ÇOK UZAKTIR DOSTLAR BİZİM YOLUMUZ
DÜŞENE, DÖVÜŞENE BİN SELAM OLSUN

Institut kurde de Paris

Mahmut Baksi'nin yayınlanmış diğ er kitapları.

Türkce:

Mezra Botan.....	Istanbul,	1968
Sadi Alkilic Davasi.....	Istanbul,	1969
Vatandas Hakki.....	Berlin,	1970
Türkiyede Kürt Sorunu.....	Stockholm,	1971
Kürt Tarihi.....	Stockholm,	1972
Isvec Isvec Dedikleri.....	Istanbul,	1976

Kürtce:

Zarokên Ihsan.....	Stockholm,	1978
Keca Kurd ZOZAN.....	Stockholm,	1979

Isvecce:

Den Kurdiska Fragan

i Türtkiet.....	Stockholm,	1974
Små Slavar.....	Stockholm,	1975
Hörru 'du.....	Stockholm,	1976
Ihsans Barn.....	Stockholm,	1977
Zozan en Kurdisk Flicka....	Stockholm,	1978
Hasan Aga.....	Stockholm,	1979
Kürdistan.(Elin.Clason ile).	Stockholm,	1979
Hana en Syriansk Flicka....	Stockholm,	1980

Norvecce:

Små Slaver.....	Oslo,	1977
Zozan en Kurdisk Jente.....	Oslo,	1980

Danimarkaca:

Ihsans Bó rn.....	Kopenhag,	1979
Zozan en Kurdisk Pigge.....	Kopenhag,	1980
Liggsom Hasan Aga.....	Kopenhag,	1981

LIV. TUR. 31E

22/11/2016

440 BAK KAM

mahmut

baksı

INSTITUT KURDE DE PARIS

BIBLIOTHEQUE

kürdistan

tarihinde

KAMIŞLI KATLIAMI

ISBN 91 7328 288 X
Författares Bokmaskin
Stockholm 1981

Institut kurde de Paris

Hava müthiş yağmurlu. Kürdistan'ın kendi iklimine özgü bu kesintisiz yağmuru, kamışlı kentini kırbaçlıyor durmadan. Kara bulutlar bir kartal kanadı gibi kuşatmışlar Kamışlı'nın gökyüzünü, yıldızlarını, maviliğini insanlara. Çoğu kerpiç evlerin damları akmaya başlamış; sokaklardan, yollarından, tepelerden kopan kudurmuş seller, Kamışlı ile Nusaybin'i birbirinden ayıran akarsuya karışarak coşup gidiyor. Nusaybin yağmura gömülmüş, direniyor. Elektrikleri sevimsiz ve sönüktür bu yağmurlu, çamurlu havada Nusaybin'in. sadece ışıkları demiryolunu aşarak, Kamışlı düzlüğüne yansıyan sömürgeci Türk Karakolunun ampulleri canlı ve parlaktır bu kapkara gecede...

Ortalık alabildiğine bomboş. Herkes bir yerlere, evlere, otellere, kahvelere çekilmiş yağmurun dinmesini bekliyor. Dışarıda duyulan tek ses yağmur sesidir. Arada bir kara bulutlar bu sese meydan okuyarak gürleyip duruyor, kıvılcımlarıyla sanki İhtar verir gibi oluyorlar.

Ve bu yağmura, kuduran, çıldıran bu doğaya hiç, ama hiç aldırış etmeden yürüyen onbeş kişilik bir Türk komando gurubu, gecenin karanlığını dele dele, gürleyen, şimşek şimşek çakan bulutlara rest çeke çeke, kuşanmış özel komando giysileriyle Türk karakoluna sekizyüz metre uzaklıkta bulunan Kamış-

lı'nın köyümsü bir kenar semtine doğru ilerliyorlar. Doğanın tüm tabiliğini üzerinde taşıyan, vıcık vıcık çamur gölüne dönüşmüş Kamışlı'nın bu düzlüğünde, ellerindeki ağır silahlarla ve kafalarındaki hain plânlarla; kerpiç yapılı, toprak damlı, iki gözlü bir eve yanaşıyorlar. Bu evde 12 Eylül faşist askeri darbesinden sonra kamışlı'ya sığınan yedi Kawa RED örgütü üyesi oturmuş yarın-lara hazırlanıyorlar. Biraz sonra başlarına gelecek korkunç tuzağın farkına varmadan, Kürdistan-ın durumunu, yapılacak işleri tartışıyorlar. Kaldıkları ev Suriye'li yurtsever bir Kürt ailesinin evidir. Ev sahibi odanın birini bunlara ayır-mış, diğerini de onu aşkın çocuğuyla paylaşmış...

Ve birdan şiddetli bir patlama duyulur dışa- rıdan... Patlamalar birbirini izler aralıksız. E- vin pencerelerinden içeriye doğru sürekli bir a- teş başlar, çeşitli ağır silahlarla. İçeridekiler Savunmasız, şaşkındırlar. Herkes bir yerlere, köşe- lere, kapının arkasına atar kendisini. Kurşunlar, el bombaları ara vermeden tararlar içeriyi, odala- rı, salonu. Onbeş kişilik katil Türk komandoları sarmışlar bu iki metre boyundaki toprak yapılı e- vi, vahşice, acımasızca saldırıyorlar. Bu kanlı ve ağır saldırı dışardan tam onbeş dakika sürer. İçe- riden kendilerine bir tek kurşun sıkılmaz. Bu ko- mandoları cesaretlendirir. İçerdekilerin silâh- sız, savunmasız olduğu ortaya çıkar. Artık tüm yol- lar açık, tüm metodlar geçerlidir. Öldür öldüre- bildiğin kadar. Kapıyı kırıp içeriye girer katil- lerin bir bölümü; diğerleride binayı, çevreyi, yol- ları kontrol altına alırlar. İçeride bulunanla- rın çoğu ölmüş, çoğu yaralıdır. Yaralılar, henüz yaşıyanlar bu faşist katillere haykırırlar. "İN- TİKAMIMIZ YERDE KALMAYACAK, FAŞİST KÖPEKLER!..SİZ- LER TÜRK DEVLETİNİN UŞAKLARISINIZ!.." Faşist ko-

mandolar bu seslere silahlarıyla yanıt verirler. Ama gene de içleri rahat etmez. Bu kez binayı yakarlar. Aldıkları buyruk kesin ve acımasızdır. Herkes öldürülecek! Bu evde tek bir canlı kalmayacak

Institut kurde de Paris

İKİYÜZLÜLERİN MARİFETLERİ

Ben, Kamışlı katliamını ancak beş günlük bir gecikme ile duydum. Bazı dostlarım bu acı ve kara haberi telefonla iletmişlerdi bana. Kulaklarıma inanmamıştım önce. Olay inanılacak gibi değildi. Hani bu olay dağlarda, mağaralarda, Kürdistan'ın uçsuz bucaksız yoksul köylerinde geçseydi şaşmazdım bu denli. Ama Kamışlı gibi onbinlerce Kürdün yaşadığı, kaldığı bir yerde böyle bir olay gerçekten inanılmaz gibi geliyordu bana. Hem de sömürgeci Türk komandolarının bir ülkenin sınırlarını aşarak ve hiç bir engelle karşılaşmadan bu cinayeti işlemeleri şaşılacak gibiydi. Gerçi sömürgeci Türk faşist ordusunun içinde neler yaptığını, ne gibi terör estirdiğini yakından izliyordum. Olan olayların, Kürdistan dağlarında, köylerinde, kent ve kasabalarında öldürülen, katledilen yiğit Kürt devrimcilerinin haberlerini alıyordum. Ama faşist-Kemalist Türk ordusunun sınırları dışında da terör estirebileceğine, böylesine kitlesel katliamlara girişebileceğine hiç ihtimal vermiyordum doğrusu. Ne var ki bana telefonla olayı bildirenler güvenilir kişilerdi. Yalan söylemelerine gerek yoktu.

Bunun üzerine hemen harekete geçtim. Bu vahşeti, bu katliamı tüm dünyaya duyurmak, böylece kanlı yönetimin barbarlığını gözler önüne sermek istiyordum. Çok geçmeden İsveç Haber Ajansı bu kanlı olayı tüm dünyaya duyurmuştu. Ayrıca İsveç'in en büyük gazeteleri haberi büyük manşetlerle vermişlerdi. Elimde kızkardeşim Necla'nın fotoğrafından başka belge olmadığı için, basında yal-

nız onun resmi yayınlanmıştı. Özellikle İsveç Radyosu tüm gün haber bültenlerinde olayı sürekli verdi. Türk faşist-Kemalist cuntasına karşı bir kamuoyunun oluşmasına çalıştı. Başardı da.

Ne var ki, sömürgeciler de boş durmuyordu. Ortaliğı karıştırmacı, olayı çarpıtıcı fısıltı haberlerini etrafa yayıyor, benim gerçekleri yansıtmadığımı vurguluyorlardı. Onlara göre Kamışlı'da ne böyle bir katliam gerçekleştirilmişti ve ne de kızkardeşim öldürülmüştü. Herşeyi ben kendim uydurmuş, bilerek Türk devletinin düşmanlığını yapıyordum. Ne yazık ki, bu propagandaya kendilerine "devrimci" sıfatını takmış bazı örgüt ve kişilerde katılmışlardı. Bu örgütlere göre Türkiye'de Kemalist bir devrim olmuştu ve bu kemalist devrim Türkiye'yi parçalanmaktan kurtarmıştı. Böylesine ilerici-yurtsever bir cuntaya çamur atmak, hakkında kasıtlı propaganda yapmak, düpedüz karşı devrimcilikti, ırkçılıktı... Bu baylar bu konuda öylesine ileri gitmişlerdi ki, tanıdıkları, kandırabildikleri tüm İsveç'lileri ikna bile etmişlerdi. İşbirliği yaptıkları bazı İsveç'li gazeteciler bana telefon ederek bu kuşkularını gizlemiyorlardı.

Bunun üzerine Suriye'ye gitmeye ve olayı günışığına çıkarmaya karar verdim. Halk düşmanı, ırkçı-şöven Kemalizme sarılanların, onu destekleyenlerin, sağda solda Kemalizm propagandasını yapanların maskesini sekiz milyonluk İsveç halkının gözleri önünde düşürmek istiyordum. Bu sahte solcularla, bu ilericilik maskesini takmış örgüt ve kişilerle ancak böyle başa çıkabilirdim.

Ve ilk haftamı Şam'da doldurdum. Ortalıkta epey tanıdık vardı. Hepsi de Kamışlı katliamının şoku içindeydiler. Herkes kendisine göre bu olay-

dan ders çıkarmaya çalışıyordu. Bu nedenle artık eskisi gibi kimse rastgele gezmiyor, konuşmuyordu. Çünkü Türk ordusunun kanlı elleri ta Suriye'ye, Lübnan'a kadar uzanmıştı.

Daha sonra birkaç yurtsever Kürt arkadaşım ile Kamışlı'ya gittim. Kamışlı Kürdistan kentlerinin tüm özelliklerini taşır. Her taraf yıkık - dökük, evlerin çoğu kerpiç yapılı, iki gözlü. Kürdistan'ın diğer parçalarında görülen az gelişmişlik, işsizlik, yoksulluk göze çarpar hemen. İnsanlar aceleci, kuşkulu ve ürkektirler.

Kamışlı'nın hemen yanbaşında Nusaybin gözü-
küyor. İçiçe iki Kürt şehri. Biri Türkiye işgalin-
de, diğeri Suriye. Akrabalar, analar, babalar ve kar-
deşler de bu iki şehrin kaderine uyarak bölünmüş-
ler. Onları küçük küçük akar bir su ile demiryolu a-
yırıyor birbirinden. Birisinde Türkçe zorunlu, diğ-
erinde Arapça. Birisinde Türkçe olarak dayak yiyor,
horlanıyor, açlığa mahkum ediliyor, diğesinde Arap-
ça. Her iki parçada da anadilleri başlarına belâ-
dır!

Kamışlı'da incelemelerime başlıyorum. Elde ettiğim tüm veriler, tüm bilgiler bir tek noktada çakışıyordu: Bu katliamı Türk sömürgecileri ger çekleştirmişlerdi. Olayın saklanacak, gizlenecek yanı yönü yoktu. Olayı yapanlar, düzenliyenler, emir verenler herkes tarafından biliniyordu. Ayrıca bu Türk sömürgecilerine yardım eden milli hainler de açığa çıkarılmışlardı. Ve sömürgeci Türk ordusu, bu sadık köpeklerine tanklarla, ağır silahlarla sürekli nöbet tutturuyordu. Çünkü sömürgeci Türk Devleti, faşist-Kemalist Türk Ordusu ile bu milli hainler ikiz kardeş olmuşlardı. Hedefleri Kürt halkını bir soykırımından geçirmektir. Adamlar bu konuda kesin kararlıydılar. Şimdiden bunun provasını, hazırlığını hergün sürekli olarak yapıyorlardı.

Suriye'nin tutumunu da unutmamak gerekir tabii. Suriye'de tıpkı Türk sömürgecileri gibi Kürdistan'ın bir bölümünü işgal etmiş, sömürgeleştirmiş ve Kürt halkına olmadık şeyler yapmaktadır. Önce Kürt köylüsünün topraklarını Araplara dağıtan Baas ırkçıları, daha sonra ikiyüz bin Kürdün vatandaşlık hakkını da almışlar ellerinden. Yani dağdaki bağdakini kovar mantığıyla yürütüyor politikasını Suriye Baasçıları. Orada da Kürtle -

rin varlığı yok sayılmakta, Kürtler müthiş bir asimilasyona tabi tutulmaktadırlar. Kısaca Türk sömürgecilerinin uyguladığı tüm çağdışı, insanlık dışı uygulamalar, kanunlar, kararnameler orada da yürürlüktedir.

İşte, resmi devlet görüşü ve konumu bu olan işgalci Suriye, doğal olarak bu olaya ses çıkar - maz, sahip çıkmaz, olayı es geçer, dokuz vatandaşı (!) öldürdüğü halde. Sanki Suriye sınırları içinde, Kamışlı'da böyle bir katliam olmamış, böyle bir olay yaşanmamış gibi. Devlet basını, radyosu, televizyonu bu kanlı olayı kendi kamuoyuna iletmez. Herşey perde arkasında yürütülür. Irkçı Baasçılara göre öldürülenler, paramparça edilenler Kürtlerdir. O halde üzerinde durulmaya, Türkiye ile zaten varolan çelişkilerini derinleştirmeye ne gerek var. Kürt halkı sahipsiz, yoksul, kimsesiz bir halktır. Onları kim anlar, kim dinler, kim düşünür? Olayı pek büyütmeden, dışarı sızdırtmadan kapatmak gerek. Bu nedenle olayı Suriye polisine duyurmak isteyenlere, Suriyeli ilgililer şu yanıtı verirler: "Olay bizi ilgilendirmez. Kaç kişinin öldüğünü söyleyin, önemli olan budur!.."

Ve Suriye Baasçıları bu politikayı izlerler. Bu konuda uğruş verenlere, bu konuyu gün ışığına çıkarmak isteyenlere hayat hakkı tanınmaz. Bu nedenle Şam'a ilk geldiğimde arkadaşlarım beni kesin bir dille uyarılmışlardı. Ben, kim olduğumu, Suriye'ye bu konu için geldiğimi ve gazeteci olduğumu söylememeliydim. Yoksa başıma herşey gelebilirdi. Hatta Baasçılar duysa, bilse, kim olduğumu anlasalar, beni Türk sömürgecilerine bile verebilirlerdi. Bu yüzden Suriye'de kaldığım iki buçuk aylık zaman içinde hep illegal çalıştım; belge topladım, bilgi edindim...

YAŞAYAN TEK TANIK: HEYBET AÇIKGÖZ

Bu olayın, bu kanlı katliamın yaşayan tek yetişkin tanığı Heybet Açıkğöz'dür. Heybet 1961 doğumludur. KAWA RED örgütünün aktif bir üyesidir. O da diğer arkadaşlarıyla birlikte yani, 18 Kasım 1980 de Kamışlı'ya geçer.

Ben Heybet'le Şam'ın bir hastanesinde tanıştım. Heybet o sıralar tam onüç kurşun taşıyordu vücudunda. Yani 1961 doğumlu Heybet, şimdiden onüç kez selâmlamıştı ölümü, Kürdistan'ın bağımsızlığı yolunda. Her tarafı delik deşikti. Canlı kalan, çalışan, parçalanmayan tek organı beyneydi Heybet'in... Ve Heybet bana tutuklu bulunduğu Şam'ın çok ilkel ve bakımsız bu hastanesinde Kamışlı katliamını şöyle anlatıyordu, 1981 in dört Şubatında:

"Suriye topraklarına gelişimin 24. günüydü. Merhabalaştığım yurtsever bir Kürt ailesinin evindeydim. Akşam saat yedinin altında veya üstündeydi. Yanımda saat olmadığı için kesin bilemiyorum. Aylardan Aralık, günlerden Cumaydı. Ayın onikisinin gecesiydi. Dışarda şiddetli bir yağmur yağıyordu. Fırtına kopacaktı sanki. O anda aklıma arkadaşlarım gelmişti. Onların yanına gidip Türkiye'deki arkadaşlardan bir haber almak, biraz da teorimi geliştirmek istiyordum. Evinde kaldığım Kürt ailesinin tüm direnmelerine, ısrarına rağmen orada kalmayı reddettim. Evden ayrıldım. Ev, Kamışlı'da Türk sömürgecilerinin yaptığı katliamın zıt yönünde, yani Halili semtindeydi. Yavaş yavaş yola koyuldum. Çamurlu yoldan kurtulup

asfalt yola geldim. Bir taksiyi durdurup benzinlik denilen yerde indim. Arkadaşlarımın kaldığı yer, benden on dakika uzaktaydı. Yolda asfalt olmadığı için çamurlara bata çıka yola koyuldum. Yağmur tüm şiddetiyle devam ederken, çamurlu yolu aşarak eve yetişebildim. Eve yetiştiğimde dış lamba yanıyor ve dış kapı açık idi. Ara salona geçtim. Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Arkadaşlarımla selamlaştıktan sonra bu şiddetli fırtınadan ıslanan elbiselerimi, kafamda bulunan peşgiri ve deri montumu çıkardım. Pantolonum ıslak ve dizime kadar çamur lekeleriyle dolmuştu. İçerde gaz sobası yanıyordu. Bir sandalye alarak gaz sobasının yanına geçtim. O anda kadınlar kolu başkanı Necla Baksı şaka ile karışık ama gerçeği yansıtarak, "Benim evim olsaydı sizleri çamurlu elbiselerinizle içeri almazdım " dedi. "Doğru söylüyorsunuz" dedim. "Şu anda değiştirilecek pantolonum yok. Biraz kurusun sonra temizlerim." Arkadaşlar bu şakaya biraz gülmüşlerdi. Bu arada ısınırken arkadaşları gözucuyla süzdüm. Yerde yemek vardı. Üç arkadaş yemek yiyor, Kawa Merkez Komitesi Başkanı H. Hüseyin Arslan, yani Hoca olarak tanınan arkadaşım kitap okuyor, 4. Bölge sorumlusu öğretmen M. Emin Mutlu ile Kadınlar Kolu Başkanı Necla Baksı Kürdistan hakkında bazı tartışmalara girmiştiler. Arkadaşlarımın bir bölümü ise pencere kenarında yerde serili minderlerin üzerinde oturuyorlardı. Hemen yanımda yurtsever ev sahibi Ramazan Dayı'nın eşi Emine ve diğer küçük çocuklar oturuyorlardı. Bu yiğit önderleri ve yurtsever insanları gözden geçirirken arkadan kapı açıldı. Kawa'nın üyesi Ozano ile ev sahibinin oğlu Abdo içeriye girdiler. Emine Bacı yemek yiyip yemediklerini sordu. Yemek yediklerini söyleyerek hemen yanımda yanan sobaya yanaşıp

oturdular. Çilekeş ev sahibi Ramazan Dayı ve on-yedi yaşındaki oğlu Azad gözlerime ilişmedi.Çünkü Ramazan Dayı diğer odadaydı,Azad'da komşulara ders çalışmaya gitmişti. Ramazan Dayı yaşlı, olgun, dinlenebilecek nitelikte iyi bir insandı. Konuşulursa konuşur, konuşulmazsa günlerce başkalarını dinliyebilecek nitelikteydi. Bu nedenle gözlerim kendisini arıyordu. Onu bulamayınca yerimden kalkıp M. Emin Mutlu Hoca'nın yanına gittim. Kendilerini dinliyordum. Konuları faşist Kenan Evren yönetimi ve Kürdistan sorunuyla ilgiliydi. Odaya gelişim henüz bir saat olmamıştı.Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu.Saatlerden beri yağın yağmur ve kopan fırtına sanki başımıza gelecek olayın habercisiydi. Bizleri uyarıyordu adeta. İçerde arkadaşlar saflaşmış bazen şiddetli tartışıyor,bazen de sessizliğe gömülüyorlardı.Bu sessizliği yağmur sesi bozuyordu. O anda süratle sıkılan bir keleşinkof sesi duyuldu. Silah, oturduğumuz odanın tam zıt yönüne sıkılmıştı. Her şey o anda olmuştu: Yiğitler, kahraman neferler,yurtsever ev sahipleri, bacılar, kardeşler, analar ve sevinçten uçacak gibi görünen küçücük yavrular ebediyen sonsuza dek bu uğursuz sesin içinde gözlerini yumacaklardı. Devrim ağacına yeniden su verilecekti. Hüseyin'ler, Memo'lar,Necla'lar ve yurtsever aileler gidecek, yenileri gelecekti. Diyalektiğin kanunu buydu ve değişecekti...

Bu yurtsever ailenin ilk şehidi,komşularından ders çalışmaktan dönen ve elinde kitaplarıyla birlikte eve doğru gelen onyediyedi yaşındaki Azad olacaktır. Eve beş metre kala yağmur sularının içine ve çamurlu toprağın üzerine onyediyedi yaşındaki Azad'ın, kanları akacak, gözleri yumula-

caktı. Biz o anda içeride duraksadık. Ev sarıl -
mış hissi alırcasına, ama bilinçsizce pencere ta-
rafında yere yattık. Üstümüze kurşunlar yağıyor-
du. Bir an yerden kalkıp yanan elektriği söndür-
mek istedim. Ev sahibinin oğlu genç Abdo'nun e-
lektriği söndürdüğünü gördüm. Pencereler perde -
liydi. Kapıdan çıkmak istercesine oraya doğru
gittim. İki kişinin silahlarını içeriye doğru
tuttuğunu farkettim. o anda kapının açılan tara-
fında bulunan köşeye kendimi attım. İkisi birden
süratle ateş etmiştiler. Daha önce belirttiğim
gibi, bütün arkadaşlar pencere duvarının dibinde
yere yatmıştı. Bu sırada hiç kimseden ses çık-
madı. Arkadaşlarımla çoğunun kapıdan ateş eden i-
ki kişinin kurşunlarına hedef oldukları kanısın-
daydım. Çok geçmeden 4. Bölge Temsilcisi M. Emin
Mutlu Hoca'nın sonsuza dek unutulmayacak sesi du-
yuldu. "BUNLAR TÜRK SÖMÜRGEÇİLERİNİN SATILIK U-
ŞAKLARI VE CELLATLARI DIRLAR. BUNU BİLMİŞ OLUN ,"
Onun ardından bir aslanın ormanlarda özgür ola -
rak bağırışını andırırçasına haykırdı M. Emin Ho-
ca. "KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK!.." "FAŞİST KENAN EV -
RENDEN HESAP SORULACAKTIR!.." Ve bu sloganları
durmadan tekrarladı. Sonra içeride yine sessiz -
lik hüküm sürdü. Kimseden ses çıkmıyordu. Bomba-
lar patlıyor, ağır silahlar içeriye doğru süre-
kli olarak sıkılıyordu. Kapıda duran iki kişi içe-
riye girmek istiyorlardı. Silahlarını içeriye doğ-
ru tutmuş, dizleriyle kapıyı itiyorlardı. Duvarın
köşesinde idim. Ayağımı feda etmek pahasına o in-
ce tahta kapının arkasına dayadım. Kapı otuz san-
tim kadar açılıyor, ayağıma çarpıyordu. O anda
Abdo'nun sol kolumun yanından elinde şiş veya
tahta parçasıyla kapıyı tutmakta bana yardım et-
tiğini gördüm. Emine Bacı'nın üç yaşındaki çocu-
ğu kucağında, arkamızda konuştuğunu farkettim. Fı-

sıldıyarak Abdo'ya söylüyordu: "Bu çocuğumu öl -
dürmesinler." Abdo: "BUNLARIN HESABI SORULACAK -
TIR " dedi. İçeri zifiri karanlık, kimse görülme-
yordu. O anda çocuğu kurtarmak istercesine bir
girişimde bulunmak istedim. Üç yaşındaki çocuğu
annesinden aldım. Yalvarırcasına kapıya seslen-
dim: "Biz ölmekten korkmuyoruz. Ama bu çocuğun
dışarıya bırakılmasını istiyorum "dedim. Kapının
köşesinde bazı kişilerin varolduğunu anlamışlar-
dı. Pis küfürler savurarak, "Hiç biriniz sağ kal-
mamalısınız." Ve ardından benim durduğum köşeye
ateş ettiler. Duvarın köşesinde olduğum için işe-
bet almamıştım. O anda içimde kahredici alevler
tutuşuyordu. Bu alevler güçsüz, çaresiz olmanın,
bir can, küçücük bir yavruyu kurtaramanın alevle-
riydiler. Bunu ancak yaşayanlar bilir. Yazık ben
bu çocuğu kurtaramıyacaktım. Çocuğu kurtaran yi-
ne canı pahasına sevgili anası olacaktı. Çünkü a-
na, çocuğunun üstüne yatmış, yani kendisini çocu-
ğuna siper ederek can vermişti. Ve hafif yaralar-
la kurtulan bu çocuğun bir gün Türk sömürgecile-
rinden hesap soracağını, sevgili anasının intika-
mını alacağını biliyorum...

İçimde bulunan nefesimi tüketmek istiyordum.
Varolan tüm gücümle "SÖMÜRGEÇİLER, BU HESAP SİZ -
DEN SORULACAKTIR" dedim. Sürekli bu sloganı tek-
rarlıyordum. Kapıdakiler sürekli ateş ediyor, bi-
ri duruyor, diğeri sıkıyordu. Penceredekiler ise
bazen ateş ediyor, bazen duruyorlardı. Bir ara Ka-
dınlar Kolu Başkanı Necla Baksı'nın "Ah yavrum!"
sesiyle tekrar irkildim. Odanın en uç köşesinden
sesi geliyordu. Baktım, ama karanlık olduğundan
göremiyordum. Gözlerimin tüm aramasına rağmen i-
çerdekilerin hiç birini göremiyordum. Necla Bak-
sı bir daha duyamayacağım sesiyle yaralı bir kap-
lan gibi bağıırıyordu. "KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK,

KAHROLSUN FAŞİST KENAN EVREN YÖNETİMİ!.. FAŞİST CELLATLAR, BUNLARIN HESABINI VERECEKSİNİZ!.." Bu andan sonra M.Emin Mutlu Hoca'nın, Necla Bacının seslerini ebediyen duyamayacaktım. Necla Bacı bu korkusuz sloganları söylerken,kapıda duranlardan iri yarı dolgun olanı vargücüyle kapıya dayandı. Çabası boşunaydı. Çünkü Abdo'nun elinde tuttuğu çubuk ve sol ayağım bu gücü yenebiliyordu. Kapının arkasında birşeylerin olduğunu farketmişlerdi. Cebinden çakmak çıkararak, kapının arasından içeriye uzatıp yaktı. İkisinin yüzünü görebildim. Yüzleri peşgirle örtülü,belden bağlama carcurları vardı ve ellerindeki keleşinkov "Siğö" marka idi. T.C. sömürgecileri yaptıkları bu katliamı gizlemek için,Amerikan silahlarını değil, başka tip silahlar kullanıyorlardı. Abdo arkadaş celledin ellerinde bulunan yanık çakmağı söndürmüştü. Buna çok kızmıştılar. Bu kez kapıdan yere sıktılar. İlk yarayı ayağımdan almıştım. Ayağımın artık kapıyı durduramayacağını anlamıştım. Kapıda-kilerden biri penceredekilere pis küfürler savurarak yere yatmış olduğumuzu söyleyip,yere ve kapının arkasına ateş etmelerini emretti.Benden yarım metre ötede bulunan döşeğe elimi uzattım. Döşeği alıp kapının arkasına atacaktım. Ama buna izin vermediler. Hemen karşımda bulunan pencereden iki kişi birden süratle ateş etmişti.Abdonun sesini işittim. Bu saniyeden sonra hiç kimsenin sesini işitmedim. Ben de delik deşik olmuşum.Daha sonra onuç kurşun yarası aldığımı öğrendim.Bayılmışım...

Sonra bir gürültüyle kendime geldim.Türk sömürgecilerinin yaptığı bu katliamı ve olayları hatırlıyamadım önce. Tavanda ateş vardı. Yaralı ve nerede olduğumu bilmeden bu ateşi söndürmek için kafamı kaldırdım, kafam yine kalktığı yere

tekrar çarptı. Odaya çevrede bulunan bir yağın köylü dolmuştu. Şimdi daha iyi hatırlıyordum. Yaralıydım ama kimlerin ölü veya yaralı olduğunu bilmiyordum. Bu olayı kimlerin yaptığını, bu hesabın sorulması gerektiğini bu yurtsever köy halkına söylemek istedim, ama kendimde konuşma gücünü bulamadım.

Beni dışarıya çıkardıklarında yağmur tanelerinin yüzüme değmesiyle, gözlerim yeniden açıldı. Saat sabahın dördüydü, sonradan öğrendiğime göre. Beni üstü çadırlı askeri bir kamyonete bindirdiler. Bu olayı yapanlar mutlaka hesap vermeliydi - ler. Tek düşüncem buydu...

YURTSEVER BİR ÖĞRETMEN

Evin yakın komşusu bayan bir öğretmen bana olayı şöyle anlatıyordu:

"Silah sesleriyle birlikte ben ve kocam pencerelere koştuk. Evin etrafı sarılmıştı. Bir kaç kişi dama çıkmış, etrafı kontrol ediyordu. Bir kaç kişi de evin bahçesinde pusuya yatmıştı. Diğerleri sürekli pencere ve kapıdan içeriye ateş ediyorlardı. Bir ara kocama tabancayla bu katillere ateş açmasını söyledim, fakat kocam buna cesaret edemedi. Kocamı adeta zorladım. Çünkü içerdekilerin tümünü tanıyorduk. Bu aile ile yılların komşusu idik. Bu aile uzun yıllar Kürdistan davasına gönül bağlamış, baş koymuş, bu yolda epey çalışmış yurtsever bir Kürt ailesiydi. Eşine az rastlanır, yurtsever, çilekeş bir aile... Türkiye Kürdistan'ındaki bir çok Kürt örgüt ve partileriyle yakın ilişkileri vardı. Yetişkin çocukları zaman zaman sınırı geçip, Kürt yurtseverlerinin Türk ordusuna karşı başlattığı eylemlere katılıyorlardı. Bunların bu tutum ve davranışları Türk Generallerinin gözünden kaçmıyordu. Kamışlı'da Türk Devletine ajanlık yapanların sayısı bir hayli kabarık - tır. Her sokak, her kahvehane, her otel bu ajanlarla doludur.

İşte tüm bunları bildiğim için komşuma yardım etmek istiyordum. Çünkü ben de en az onlar kadar yurtsever bir Kürt öğretmeniydim. Başlarına neler geleceğini kestiriyordum. Ama kocam bu işe yanaşmadı. Eğer bunlara ateş açarsak, dedi kocam, evimizi havaya uçururlar. Bunlarda bombadan roketlere kadar her çeşit silah vardır. Bir tabancayla gücümüz yetmez bunlara. Başımıza bela almalıyız.

Ve ben için için kan ağlıyordum. Kocamın korkaklığına, pisliğine çok üzülüyordum. Hatta bir ara dışarı fırlayıp tabancayı kapmak istedim. Kocamdan yediğim tokatlarla yere yıkılmıştım. Ve çaresiz ben de tıpkı kocam gibi bu vahşeti pencere-lerden seyre daldım. Gözlerimizin önünde onlarca insan, onlarca Kürt yurtseveri takır takır kurşunlanıyor, paramparça ediliyorlardı. Bu korkunç bir rüyaydı sanki. Sonra kurşun sesleri kesildi. Bina cayır cayır yanıyordu. Katiller işlerini bitirmiş, Türk karakoluna doğru koşuyorlardı. Karakola yakın havaya birkaç el ateş ettiler. Buna karşılık kendilerine ışıklı bir sinyal verildi. Hava karanlık ve yağmurlu olduğu için yollarını şaşırmasınlar diye karşı taraftan, yani Türk karakolundan kendilerine bu sinyal verilmişti. Daha sonra bu sinyalin askeri bir araçtan verildiğini öğrendim. Sonucu sana anlatmama gerek yok. Sonucu herkes yaşadı, duydu, biliyor. Varsın Baasçılar gizlesin bunu halktan. Halkın da kendisine göre haber alma, haber verme araç-gereçleri vardır.

Böyle bir olayı ben ilk kez yaşıyordum. Göz göre göre Kamışlı'nın bir mahallesinde, binlerce ailenin yaşadığı bir yerde bu olay gerçekten vahşetti. Kendimi etkisinden hala kurtarmış değilim. Ve bundan böyle de kurtaracağımı sanmıyorum. Gerçi

ara sıra kaçakçılarla Türk askerleri arasında sınır çatışmalarına tanık olmuştum. Çoğu kez yaralı halde kendilerini Kamışlı'ya atıp yollarda düşüp ölenleri görmüştüm. Ama böylesine toplu bir katliamı hiç yaşamamıştım ve yaşamak ta istemem. Bakalım, sıra yarın kimde, hangi Kürt ailesinin başında..."

Bayan öğretmen ilerici ve yurtsever bir kişiydi. Kürdistan'da olup bitenleri yakından izler kendince bu davada bir uğraş verirdi. Olaydan önce Türkiye Kürdistan'ından gelen bu yiğitlerle, yurtseverlerle sık sık buluşur, konuşur, onlara yardım ederdi. Özellikle kızkardeşimin ölümünü bir türlü unutamıyordu. Çünkü yirmiiki yaşındaki ve dört aylık bebeğini karnında taşıyan kızkardeşim Necla, faşist cuntanın öldürdüğü ilk Kürt kızıydı.

Suriye Kürdistan'ında bu yurtsever ve devrimci öğretmene benzer onbinlerce Kürt savaşçısı tarihsel bir rol oynuyorlar, onların kurtuluş savaşımıza katkıları büyüktür. Gerek kültürel ve gerekse politik olarak bilinç düzeyleri bir hayli yüksektir. Özellikle dar günlerde Türkiye Kürdistan'ına, devrimcilerine yaptıkları katkılar ölçülmez bir düzeydedir. Onları sadece bağırılarına basmakla kalmıyor, onlara her konuda yardımcı oluyorlar. Maddi-manevi tüm güçlerini kullanıyorlar bu yolda. Ve yeri geldimi, ölmesini de biliyorlar. Tıpkı Ramazan Dayı'nın ailesinin yaptığı gibi...

nı bir sel gibi coşturan,savuran dağlar...

Kanımca bu gelişme,bu politik oluşum, çağ-
daş tarihimizin en önemli noktalarından biridir.
Artık Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürtleri
yan yana görmek,omuz omuza düşmana karşı savaş-
tıklarına tanık olmak hayata geçmiş,gerçekleş -
miştir.

Institut kurde de Paris

Sömürgeci Türk devletinin Suriye sınırını mayınlarla, dikenli tellerle çevirdiğini söylemeye gerek yok. Ayrıca tüm bu önlemlere rağmen sınıra onbinlerce asker yığıldığını duymayan kalmadı. Üstelik bu askerlerin çoğunun Kürt kökenli olduklarını da belirtmeye gerek yok sanırım. Yani sömürgeci Türk devleti bir yandan sınıra Kürt kökenli askerler, jandarmalar diyor, öte yandan bu utanç duvarı, bu yüzkarası sınırı geçmek isteyenleri de yine çoğu kez Kürt kökenli askerlere vurdurtuyor, öldürtüyor. Kürdü Kürde öldürtmenin, düşman etmenin, yabancılaştırmanın yöntemidir bu. Bu kanlı yöntem Cumhuriyetten bu yana sürüp geliyor. Sömürgecilerin ve faşistlerin mantığı budur...

Ne var ki, özellikle son yıllarda bu sınırlara yerleştirilen çoğu Kürt gençleri gittikçe bilinçlenmekte, milli davalarına sahip çıkmaktadırlar. Bu gençler, Kürdistan'ın nasıl sömürge edildiğini, nasıl parçalandığını, sömürüldüğünü, Türk subaylarının Kürt halkından ne denli öğrendiğini günlük yaşıyorlar. Bu nedenle pratiğin verdiği bu acı gerçekle, Kürt yurtseverliği alabildiğine geliyor bu gençlerde. Düşmanlarını daha iyi tanımalarına yarıyor tüm yapılanlar. Bu da sömürgecilerin yüreğine korku salıyor doğal olarak.

İşte, bu Kürt kökenli askerler kendilerine ucuz eşya, yemek, sigara alabilmek için arasına Kamışlı'ya uğrar, orada kendilerine dost edinirler. Sömürgeci Türk Ordusunun halkımıza neler çektirdiklerini anlatır, bu konuda bilgi verirler.

Kamışlı katliamı üzerine bu yiğit yurtseverlerin anlattıkları çok ilginçtir. Olayı tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Askerler, olayı Kamışlı'da tanıdıklarına şöyle anlatırlar.

Katliamdan sonra onbeş kişilik komando gurubu karakola gelir. Düşmana büyük darbeler indirmiş komutanların tavrı içindeler. Görevli yüzbaşı onlara sorar:

-Nasıl geçti operasyon?

-İyi geçti, derler. Hem de çok başarılı oldu.

-Kaç kişiyi öldürdünüz?

-Orada bulunanların tümünü.

-Çocukları da mı?

-Evet, büyük küçük herkesi

-Ama, anlaşmamız böyle değildi. Sizler yalnız Türkiye'den kaçan o teröristleri öldürüp geri dönecektiniz. Buna niye uymadınız?

Yüzbaşının bu sözlerine karşılık, gurubun lideri durumundaki kişi bir hayli hırçınlaşır.

-Yüzbaşım der. Bize emir veren sen değil sin. Sana hesap vermek zorunda değiliz. Bu konuda bir şikayetin varsa, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanına bildirirsin. Oradan aldığımız emri yerine getirdik. Şunu da söyleyeyim ki, bundan böyle bu teröristleri evinde barındıran herkes kurşuna dizilecektir. Biz Suriyeli pis Kürtlerle ilk dersi verdik. Bakalım bundan böyle bu teröristleri evlerine alabilecekler mi?

Evet sömürgeci Türk Devleti böylece olaya sahip çıkarak meydan okuyor. Bugüne kadar buna benzer eylemler yurt içinde yapıldı . Bundan böyle bu kanlı yönetim artık uluslararası terörizme de başvurmuş oluyor. Zaten faşist - Kemalist cuntanın başı Kenan Evren, kanlı cuntanın gerçekleştirildiği ilk günlerde, bu konuda epey demeç vermişti. Türk düşmanları nerede bulunsunlar, mutlaka yokedileceklerdi.Devletin kolu uzun, olanakları büyüktü. Ve eli kanlı generaller söylediklerinin ilk provasını Kamışlı'da gerçekleştiriyordu.

MAYINLI VE KANLI SINIRLAR

Kamışlı'dan Ceylanpınar önlerine kadar uzanan bir sınır gezisine çıkıyorum. Çünkü ben bu vahşet manzaralı, Nazi markalı, Türk sömürgecilerinin yıllardır kapatmaya çalıştığı, kanla suladığı bu sınırlar üstüne epey şeyler duymuş, yazılan destanları, şiirleri, roman ve öyküleri okumuş, yakılan ağıtları dinlemiştim. Ama hiç görmemiştim. İşte, şimdi bu kanlı sınırlar bana yalnız ikiyüz metre uzaklıktaydılar. Kürdistan'ın bu koskoca ovasını, bu verimli topraklarını, Türk sömürgecileri baştan sona, dikenli tellerle, mayınlarla, panzerlerle, karakol ve tuzaklarla çevirmişlerdi. Yakın aralıklarla dikilen karakollardan kırmızı zeminli, ay yıldızlı, kanlı bir bez parçası dalgalanıyordu. Yurtdışında yaşayan hiçbir uygar Türk'ün sahip çıkmadığı, utandığı, sıkıldığı bu bayrak, sömürgecilerin Kürdistan'daki varlığını ispat ediyordu böylece. Gök yüzüne doğru yükselen kulelerde, hergün gururu çiğnenen, aşağılanan, küfredilen, köleleştirilen sömürgeci Türk ordusunun askerleri, jandarmaları gözlerime çarpıyordu. Bu manzara gerçekten ancak ve ancak sömürgelestirilen bir ülkede görülebilirdi. "Kürdistan bir sömürgeci" tezine karşı çıkanların tümünü buraya toplamak gerek kanımca. Alacaksın eline sopayı, vereceksin bu bay-

ların yönünü bu sınırlara... Koşturacaksın onları bu mayınlı, dikenli, panzerli, karakollu tarlalarda, yollarda. Ve sonra enselerinde sömürgeci ordunun kurşunlarını duydukları bir anda, kaderlerine terkedeceksin bunları. İşte o zaman anlamlar belki sömürgecinin, sömürgeciliğin, faşizmin ne demek olduğunu. Kemalizm nedir görsün bu bayraklar, partiler, örgütler. Yoksa bunlara teori anlatmakla, kitap vermekle işin içinden çıkılmaz. Bugüne kadar çıkılmadığı gibi...

Evet, Kürt halkını göz göre göre bölmüşlerdir. Ve kimse buna ses çıkarmıyor, Kürt halkının dışında. Bu konuda herkes sus pus olmuş. Olanlar artık çoğu çevrelerce, çoğu örgütlerce olağan karşılanıyor. Tarih hiçbir dönemde bu denli iflâs etmemiştir, utanmamıştır sanırım.

Tabii iflâs eden yalnız tarih değildir. Yıllardır, Türk ve Kürt halkının sözcülüğünü, öncülüğünü, temsilciliğini yürütme iddiasında olan bazı sözüm ona ilerici parti ve örgütler de bu konuda tamamen iflâs etmiş, ard niyetleri açığa çıkmış, köşeye iyice sıkışmışlardır. 1920 den bu yana yalana, dolana dayalı sürdürdükleri ırkçı politika, sadece Kürt halkına değil, Türk halkına da vurulmuş en büyük darbedir. Tarihin hiç bir döneminde, dünyanın hiçbir yerinde ve de ülkesinde hem gericilerin, hem de devrimciyim diye geçinenlerin, faşist-ırkçı bir lidere aynı zamanda sahip çıktıkları, savundukları görülmemiştir. Bu çelişkinin görüldüğü, yaşandığı tek ülke, sömürgeci Türkiye Devletidir. Evet, sömürgeci-ırkçı Mustafa Kemal'e, hem ırkçısı, faşisti, gericisi sahip çıkıyor, hem de ilerici ve hatta komünist diye geçinen örgüt ve partiler... Bu bir aşağılık kompleksidir tabii. Geri kalmış ülkelere özgü bir kompleks. Burada nitelik sözkonusu değildir.

Bu faşist-ırkçı bir lider de olabilir. Tıpkı Mustafa Kemal gibi.

Bu sözüm ona ilerici baylara göre, Mustafa Kemal ilericidir. Bu günkü Türkiye'nin sınırlarını kendisi çizmiştir. Onlara koskoca bir ülke bırakmıştır. Ama bu devletin nasıl kurulduğunu, hangi halkların kanı pahasına oluşturulduğunu, emperyalizmin oyununu hep gizlemeye çalışırlar. Bu konuyu açanlara, kurcalıyanlara, ispat edenlere şiddetle karşı çıkarlar. Çünkü bunların ilericiliği milli sınırların içindedir, yani ırkçıdır. Mustafa Kemal'in bir İngiliz ajanı olduğunu, İngilizlerin çıkarlarına hizmet eden işbirlikçibir politika güttüğünü hep gözardı ederler. Tıpkı TUDEH Partisinin kanlı Humeyni yönetiminin şakşakçılığını yaptığı gibi bu baylar da Kemalizm'in tüm eylemlerine, kanlı yöntemlerine, yaptıklarına sahip çıkmakta ve yapılanları ilerici, devrimci diye yaymaya, kitlelere aşılamaya çalışmaktadırlar.

Ne yazık ki, bu Türk solunun amansız hastalığıdır. Kemalizm bir kanser gibi sarmış ciğerlerini, boğazlarını, tüm vücutlarını. Günden güne kendilerini kemiren, yokeden, zayıflatan bu kansere dört elle sarılmakta, tedavisi yönünde hiçbir önlem almaya yanaşmamaktadırlar. Ve üstelik Türk gerici faşistlerinin Atatürk hakkında kendi radyo, televizyon, gazete, ve okullarında yaydıkları ırkçı-faşist propagandaya onlar da katılıyorlar ve hatta bu propagandanın yetersiz olduğunu savunuyorlar. Bu nedenle de ellerine geçirmiş oldukları sözüm ona illegal radyolarında, gazete ve dergilerinde, özel konuşma ve konferanslarında bu utanmaz, faşist-ırkçı propagandayı vargüçleriyle destekliyorlar. Bu konuda Türk gerici çevreleriyle amansız bir yarışma içindedirler..

Onlara göre cunta, maceracılar, goşistlere, teröristlere ve kaçakçılara karşı gerçekleştirilmiştir. Cunta kardeş kavgasının önünü almıştır. Ve böylece bu baylar, ilericilerle faşist ırkçılar arasında süregelen kavgayı, kardeş kavgası olarak niteliyorlar.

Yine bu baylara göre, Cuntayı yapanlar ilerici, yurtsever, Kemalist generallerdi. Cunta'nın başı faşist Evren bu konuda onlara gereken teminatı vermişti. Kemalist devrimlere sadık kalacağını, bu devrimleri tekrar hayata geçireceğini, Türkiye Radyo ve Televizyonununun defalarca belirtmişti. Yani Mustafa Kemal'in güttüğü, çizdiği, saptadığı her yolu, her eylemi kendisi de uygulayacaktı.

Peki, neydi Mustafa Kemal'in yolu?

Bu yol, bu Kemalist politika Cumhuriyetten bu yana onbinlerce Kürdü kesmek, Kürt halkını yurtsuz bırakmak, Türkiye'yi emperyalistlere peşkeş çekmek, Kürt halkının vanlığını inkar etmek değilmiydi? Türk işçi sınıfına grevleri, partileri, örgütleri yasaklayan, işçi liderlerini Karadeniz'in azgın dalgalarında boğduran yine bu sömürgeci lider değilmiydi?

İşte, faşist Kenan Evren'in anladığı, gerçekleştirmek istediği Kemalist öğeler, devrimler bunlardı. Ve tüm bunlar ilerici ve de devrimci bazı Türk parti ve örgütleri tarafından alkışlanıyordu. Onlara göre Türk ordusunun içinde yurtsever ve ilerici bazı subaylar, generaller vardı. O halde bu orduya sahip çıkmak, yaptıklarına göz yummak, teslimiyetçi bir politika izlemek gerekirdi.

Kısaca, bu baylar, 12 Eylül Faşist askeri

diktatörlükle birlikte, ırkçı niyetlerini bir kez daha açığa vurdular. Öküz altında buzağı a-rama ahmaklığına saplanarak yarım milyonu aşkın Türk ordusunun içinde birkaç devrimci bubayın olabileceğini varsayarak, Kürt halkına karşı, ihanetlerine bir yenisini daha eklediler.

Kuşkusuz Türk solu içinde gerçekleri gören, Kürdistan'ın sömürge olduğunu savunan, bu yolda savaşım veren epey örgüt ve parti vardır. Bunlar, Kürdistan özgür olmadan, Türkiye'ninde özgür olmayacağını iyice kavramışlardır. Bu örgüt, parti ve kişilere söylenecek sözümüz yoktur. Bunlar Kürt halkının doğal müttefikleridirler.

Sömürgecilerin tüm uğraşları, tüm çabaları boşunadır. Kürt halkı kanı pahasına, onların tüm bu vahşice önlemlerine, tank ve ağır silahlarına mayınlarına, dikenli tellerine, onbinlerce askeri- ne rağmen ve her yıl yüzlerce ölü vererek bu sınırları aşip gidiyor, sınır tanımıyor. Yoğun bir trafik vardır bölünen Kürdistan'da. Yiğitler gelip gidiyor, haberleşiyor, sömürgeci orduya korkulu rüyalar yaşatıyorlar. Bir halkı tümünden durdurabilmenin, zincire vurabilmenin, yokedebilmenin hiç bir olanağı yoktur. Kürt halkı altmış yıldır bunu ispatladı, ispatlıyor...

XXX

Kamışlı'ya dönüyorum tekrar. Yine aynı sınırları geze geze, göre göre.. Bana bu olayla ilgili, bu olayı belgeleyecek, ortada varolan tüm kuşkuvarı yokedecek fotoğraflar gerekti. Bu kanlı fotoğrafları elde etmeden ayrılmayacaktım Kamışlı'dan. Durumun benim için çok tehlikeli olduğunu, Türk sömürgeci güçlerinin benim burarlarda olduğumu duyduklarını güvenilir bir kaynaktan öğrenmiştim. Ama korkmuyordum. Ne olursa olsun, yaşamımı dahi yitirsem gene bu belgeleri

elde etmeden bu topraklardan ayrılmayacaktım. Dosta da düşmana da Kürt halkının artık sanı - dığı kadar örgütsüz, kimsesiz olmadığını göstermek istiyordum. Bundan böyle, Kürt halkına karşı işlenen katliamlar, cinayetler gizli kalmamalıydı. Tüm olaylar, tüm belgeler ortaya çıkarılmalı, teşhir edilmeli, sömürgecilerin kanlı elleri dünyaya gösterilmeliydi. Ne yazık ki, yıllar yılıdır hep belgesiz, sessiz onbinlercemiz öldürülmüş, yakılmış, yokedilmiştir. Bu da sömürgecilere, ırkçı faşistlere, zalim Kemalist'lere cesaretin kaynağı olmuş, tüm yaptıklarının yanlarında kâr kalacağı izlenimini doğurmuştur.

Batılılar, Ortadoğuda gizliliğin, sırrın pek hüküm sürmediğini iddia ederler. Bu konuda ne kadar da haklıdırlar. Yıllarca Ortadoğu ülkelerini sömürgeleştiren, sömüren Batılılar elbette bu işte epey uzmandırlar.

Nitekim, çok geçmeden bu kanlı katliamın fotoğraflarının olay sabahı Suriye İstihbaratı tarafından çekildiğini ve bir kopyasının da Türk karakoluna verildiğini öğrendim. Kamışlı küçük yerdir. Küçük yerlerin kulağı büyük olur. Burada da, daha doğrusu Ortadoğudada kapitalist dünyanın her tarafında olduğu gibi paranın açamıyacağı kapı, makam yoktur. Yeter ki ucunu göster.

Sonuçta bazı tanıdıkların yardımıyla, arabulucular, işbirlikçiler Türk karakoluyla ilişkiye geçtiler. Sömürgeci Türk ordusunun aylıklı yüzbaşısı tıpkı diğer sınır subayları gibi rüşvet almakla ünlüdür. Para için yapamıyacağı şey yoktur. O ancak kendi kişisel çıkarını düşünmektedir. Yüzbaşı kendisine göre bu konuda haklıdır. Çünkü yüzbaşının generalleri, kendilerini, ülkelerini, halklarını çoktan satmışlardır Em-

peryalist Amerika'ya, Batı'ya... Fakir yüzbaşı-
nın aldığı deve de kulak kalır generallerin al-
dıkları yanında.

Bir hafta içinde tüm resimler elime geçmiş-
ti. Şu kitapta gördüğünüz kanlı, paramparça gö-
rüntüler. Üçbin İşveç kronu yetmişti bu işe...

Necla BAKSI (22)

KATLIAM AVRUPA BASININDA

Sömürgeciler yaptıkları diğer tüm Kürt katliamları gibi, bu katliamın da tarihin karanlığına gömüldüğünü, unutulduğunu, örtüldüğünü sandıkları bir anda, cebimdeki kanlı fotoğraflarla Şam'dan ayrıldım. Yanımda tam otuzbeş adet kanlı, paramparça olmuş Kürt yurtseverinin fotoğrafı vardı. Suriye istihbaratı bunları yakalamasın diye gereken önlemleri almıştım. Çünkü bu fotoğrafların dünyaya yayılması, dünya kamuoyuna gösterilmesi Suriye'nin de çıkarına uymuyordu. Onlar da en az Türk sömürgecileri kadar bu olaydan sorumluydular.

Evet, uçakta, gökyüzünde uçarken; canlı, yaşıyan insanları değil, kanlı fotoğrafları kurtarmaya, kaptırmamaya çalışıyordum. Düşmanlara, sömürgecilere yalnız sağ kalanlarımız değil, bundan böyle ölülerimiz bile hesap soracaklardı. Artık Kürt halkını öldürmekle, kesmekle, yakmakla bu işin bitmeyeceğini zalimlere göstermek gerekti.

Ve Stockholm'e geldiğimin ikinci günü bu korkunç fotoğrafları gazetelere verdim. İsveç gazeteleri bu fotoğrafları boy boy basmışlardı. İsveç televizyonu milyonlarca seyircisine bu kanlı haberi uzun uzadıya vermişti. Sömürgeci faşistlerin, ırkçı Kemalistlerin bu vah-

şeti, bu barbarlığı belgelenmişti böylece. Başlangıçta cuntaya karşı ılımlı, gevşek davranan İsveç ve İskandinav basını bu acılı, kanlı sahneden sonra Faşist Cuntanın tüm niteliklerini anlamışlardı. İsveç Sosyal Demokrat Partisi yayın organı Aftonbladet Gazetesi bu konu ile ilgili yazdığı bir başmakalede, Türkiye 'deki kanlı yönetimin yıkılmasını, yaptıklarının hesabının sorulmasını keskin bir dille vurgulamıştı.

Daha sonra İsveç Haber Ajansı bu olayı, bu kanlı belgeleri tüm dünya basınına yaymıştı. Radyo, olayla ilgili yaptığı birkaç programda Faşist Cuntanın işkencelerini, katliamlarını, Nazi Kamplarını aratmayan hapisanelerini uzun uzun işlemişti.

Olayın böylesine beklenmedik bir anda dünya basınında aktüalite kazanması, İsveç'teki Türk sömürgecilerini, aylıklı ajan ve memurlarını, onlarla bu konuda işbirliği yapan sözum ona ilerici örgüt ve kuruluşlarını deliye çevirmişti. Artık aleyhimde yaptıkları propagandanın geçerli bir silah olmadığını anlamışlardı. Hepten susmuş, Sanki dillerini yutmuşlardı. Hele İsveç halkının bu olayla ilgili onlara karşı gösterdiği sert tepki, hepsini çılına döndermişti. İsveç halkına bakacak yüzleri kalmamıştı. İsveç halkı olayı yalnız okumakla kalmıyor, Ankara'nın faşist cellatlarını, buradaki Türk Elçiliğini, mektuplarla, telgraf ve telefonlarla boğuyordu. İsveç halkı onlardan bu olayı yapmadıklarına dair bir açıklama bekliyor, insanlık adına, uygarlık adına bu cellatlardan hesap soruyordu. Ne var ki cellatların bu olayı, bu katliamı yalanlayacak bir tek olanakları yoktu. Çünkü ben bu

katliamı hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar belgelemiştim.

Beni resmi yollarla susturamayacaklarını anlıyan sömürgeci gçler ve yandaşları, bu kez olayı çarpıtmaya, başka suçlu aramaya başladılar. Çünkü sömürgeciler bu konuda epey deneye sahiptirler. Altmış yıldır bu işte uzmanlaşmışlar artık. Krd Kürde düşürmenin, krdırmanın, düşman etmenin yöntemlerini iyi biliyorlar.

Amaçladıkları oyunu oynıyamadılar bu kez Çünkü KAWA RED rgt olaydan kısa bir süre sonra yiğit Kürdistan halkına bu katliamı şu bildiriyle duyurmuştu. Bildiriyi buraya aynen alıyorum.

"SURIYE KRDİSTEN'INDA şEHİT EDİLEN
15 YOLDAşIN ANISINA

İşçiler, köylüler ve tüm yurtseverler,
Faşist Türk sömürgeci gçleriyle, nusaybin'li milli hainlerin alçakça ve kahpece hareketimizin Merkez Komitesi yesi Hüseyin Arslan'ı, Diyarbakır, Urfa, Siirt, Mardin İllerı Bölge Komite yesi Mehmet Emin Mutlu'yu (Memo) Diyarbakır Kadınlar Kolu Sorumlusu Necla Bakası'yı, Hareketimizin Askeri kolu K.P.S.K. (Komala Partizan Sor Kurdistan) yeleri, Kızıl Partizanlar: Ramazan Kabraş'ı (Songr), Mslm Yıldız'ı (Ozano) ve devrimci yoldaşlarımızdan şükrü Songr, Hasan Akbaba, Mehmet Emin Dur sun ile Ramazan Dayı, eşi Emine, oğulları Azad, Kewşnav, Abdülkerim ile eşi Hanife ve dört ile altı yaşlarında iki çocuuunu (Ferhat, Kaw) şehit ettiler. Acımız sonsuz, kaybımız bktr. Ama matem tutmaya zamanımız yoktur.

Yoldaşlarımızın intikamı en kısa zamanda, acımasızca alınacaktır. Elim bir trafik kazasında yitirdiğimiz Şair Edip Çelik yoldaşın vurulduğu gibi, "ŞEHİT YOLDAŞLARIN İNTİKAMI ALINMALIDIR. İNTİKAMI ALINMAMIŞLARIN MEZARTAŞLARI EĞİTTİR!.." Oysa biz yoldaşlarımızın mezar taşlarını eğdirmeyeceğiz, dik koyacağız. Şehit yoldaşlarımızın anıları yaşatılacak, umutla ve şerefle yükselttikleri Kürdistan Milli Kurtuluş Savaşını, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm bayrağını bıraktıkları yerden devralıp daha yükseklere çıkaracağız.

Yurtsever Kürdistanlılar,

Proleter Devrimci Hareketimiz KAWA; BİRLEŞİK ve DEMOKRATİK KÜRDİSTAN stratejik şiarı ile mücadele etmektedir. 12 Eylül'de Türkiye'de başlayan gericilik yıllarıyla birlikte sömürgeci faşist generaller çetesinin zulüm, baskı ve işkenceleri devrimci çalışma şartlarını daralttı. Bunun üzerine devrimci hareketimiz KAWA, Türkiye Kürdistan'ındaki mücadeleyi daha esnek bir biçimde sürdürme ve diğer parçalardaki çalışmalarını yoğunlaştırmayı kararlaştırdı.

Bu karar uyarınca, Merkez Komitesi üyesi Hüseyin Yoldaş insiyatifinde hareketimizin bir kesimi Suriye Kürdistanına gitti. Yoldaşlarımız Suriye Kürdistanında başarılı bir mücadele yürüttüler. Bu mücadeleden ürken MİT ve milli hainler, arkadaşların Ramazan yoldaşının evinde toplanmalarını fırsat bilerek, uzun menzilli silahlarla ve bombalarla evi basıp 15 yoldaşımızı kahpece şehit ettiler.

Kürdistan tarihi vahşet, zulüm, işkence ve katliamlar tarihidir. Suriye Kürdistanında

Türk sömürgeci güçleri ve uşakları tarafından kallesçe, alçakça işlenen bu katliam, ülkemizde sömürgeci güçler tarafından gerçekleştirilen katliamların en korkuncu, en vahşi ve en alçakça olanlarından bir tanesidir. Halkımız sömürgeci katilleri çok iyi tanımaktadır. 1918-1921 Koçgiri'de, 1925 Şeyh Sait hareketinde, 1930 Ağrı'da, 1938 Dersim'de ve daha dün Özalp'te, Viranşehir'de, Kahraman Maraş'ta ve Kızıltepe'deki katliamlar, halkımızın belleğinde taptazedir. Ancak tüm dünya görmüştür ki, Kürdistan halkı alçakça katledilmiştir, ama asla boyun eğmemiştir ve eğmeyecektir...

Yurtsever halkımız,

Hüseyin Yoldaş 1957'de Dersim'in Mazgirt kasabasında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğuyla birlikte Hüseyin yoldaşta sömürgecilere karşı kin ve nefret duyguları gelişti. Hüseyin Yoldaş, 1976-77 yıllarında kendisini devrime adıyla hareketimize bir nefer olarak katıldı ve çok kısa zamanda gelişti. 1978'de hareketimizde de yanlısını bulan, devrime ihanetin teorisi olan "Üç Dünya Teorisi"ne karşı amansız bir mücadele verdi. Çok kısa bir zamanda kendisini aşan Hüseyin Yoldaş, hareketimiz tarafından Diyarbakır Bölgesine gönderildi. Hüseyin Yoldaş, Diyarbakır'da başta sömürgeci güçler olmak üzere, "Üç Dünyacı" dönemlere, sosyal faşistlere, her türden milliyetçi ve sosyal şöven mihraklara karşı şanlı bir mücadele yürüttü. "Üç dünyacı" ihanet akımının bölgede hareketimize vurduğu darbeyi kısa zamanda telafi eden yoldaşımız, güçlü bir kitle oluşturdu.

Bunu fırsat bilen, şimdi hareketimiz tarafından yol kenarına bırakılan karşı devrimci

şefler, Diyarbakır'a üşüşerek Hüseyin Yoldaşın devrimci çalışmasının meyvelerini sövmeye başladılar. O'nun insiyatifini kırmaya yelten- diler. Bunu başaramayınca da tasfiyecı, sağcı şefler, Hüseyin Yoldaş ve o zaman sözlüsü o- lan Necla Yoldaş hakkında ölüm kararları aldı- lar.

Ancak bunu başaramadılar, o hainler... Bu hainlerin planladıkları şeyi, sırtlarını daya- dıkları sömürgeci güçler ve uşakları gerçek - leştirdi. Sağcı hainler, şimdi bayram yapsın- lar ama halkımız bu hainlerden hesap soracak- tır.

Sağcı şefler yoldaşımız hakkında almış oldukları bu haince kararlarını uygulayamaya- cağını anlayınca, Hüseyin Yoldaş'ı Diyarbakır- dan sürdüler. Kendi açılarında etkisiz kılmak için Nusaybin'e gönderdiler. Hareketimiz Nu- saybin'de de tıpkı Diyarbakır'da olduğu gibi "Üç Dünyacı" ihanet akımının tasfiyesine uğra- mıştı. Ama Hüseyin Yoldaş zor şartların ve dö- nemlerin yiğit ve kararlı bir eylem adamıydı. Hüseyin Yoldaş Nusaybin'e iner inmez işe sı- fırdan başladı. O, Nusaybin'de çalışan ve ken- disi gibi zor şartların ve dönemlerin neferi olan Mehmet Emin Mutlu Yoldaş ve diğer yoldaş- larla birlikte çok kısa bir zamanda Nusaybin- de hareketi topladı ve örgütlediler. Hareke- tin ekonomik ve askeri sorununu çözümledik. Yörenin işçi sınıfı olan pamuk işçilerini ör- gütleyp şanlı bir direniş yarattılar ve bir sürü karşı devrimciyi cezalandırdılar. Hüse- yin Yoldaş'ın bu başarı grafiği, onun her za- man vurguladığı ve her yoldaş için zorunlu kıldığı "Günlük devrimci pratiğe katılmayan bir kimse komünist olamaz," devrimci anlayı-

şında gizlidir.Saçcı tasfiyeci hainlerden ayrıldıktan sonra,Hareketimizin Nisan ve Ekim kongrelerinde M.K. Üyeliğine seçilen Hüseyin Yoldaş,şehit edilip aramızdan ayrıldığı ana kadar bu şanlı görevini şerefle yerine getirdi.O, eylem adamı olduğu gibi, aynı zamanda Marksizm-Leninizm bilgisiyle kaleme alınmış hareketimizin tüzüğü,programı,basımda olan ve yakında yayınlıyacağımız "Hareketimizin iç örgütlenmesi çizgisi üzerine" yazısı Hüseyin Yoldaşın çalışmasının ürünüdür. Ve O, "Kürdistan Devriminin Örgütlenmesi ve Devrimin Yolu" adlı yazıyı da bitirmeden aramızdan ayrıldı. Hüseyin Yoldaş, Hareketimizin ideolojik,örgütsel ve askeri bir önderiydi. O, Marks, Engels Lenin,Stalin, ve Enver Hoca'nın bir öğrencisiydi. O, mütevaziliğin,onurun,yiğitliğin, fedakarlığın ve zulme karşı direnişin simgesi dir. Anısı yaşatılacak ve mücadelemizde örnek kalacaktır.

Ya Mehmet Emin Yoldaş...Sömürgeci güçlerin ve milli hainlerin korkulu rüyası "MEMO" yoldaş...Yöre halkının gözbebeği,neferi ve önderi Memo Yoldaş.Onurun,sevginin,kararlılığın ve zulme karşı direnmenin simgesi Memo Yoldaş. Tek kelimeyle örnek bir komünist Memo Yoldaş.

Ya Necla Yoldaş ve diğer yoldaşlar...Hepiniz kahraman birer nefersiniz. Biz sizinle övünüyor,gurur duyuyoruz...Oturup arkanızdan ağlamıyacağız Yoldaşlar... Çünkü özgürlük ağacı ter ve kanla sulanır.Çünkü bağımsızlık uğrunda birşeyler verilmeden elde edilemez. Sizler kanınızla Kürdistan özgürlük ağacını suladınız. Bağımsızlık için seve seve canınızı verdiniz.

Onbeş tohum düştü Suriye Kürdistanı topraklarına...Evet,tam onbeş tohum buram buram filiz filiz yeşerecek...Bu tohum ufukta görünen:BİRLEŞİK,DEMOKRATİK KÜRDİSTAN MEYVESİNİ VERECEK!..

Yoldaşlar, sizler sıra nöbetinizi şerefle tuttunuz. Nöbeti bıraktığınız yerden şerefle devralmış bulunuyoruz. Sizler rahat uyun. Devraldığımız nöbeti sizler gibi şerefle sırada bekleyenlere teslim edeceğiz. Bu umut bu dava, bu ateş sönmeyecek...Nesilden nesile intikal edecek ve Birleşik, Demokratik Kürdistan'ı kurana dek...

12 Aralık şehitleri yaşıyor ve mücadele mizde yaşatılacaktır.

12 Aralık şehitlerinin intikamı acımasız olacaktır.

Dara azadiyê bi xwin û xwuydê tê avdan
Bimre koledar û kesên xiniz û bêbav.
Biji Kurdistana serbest,yekta,demokrat..

KAWA-K.P.S.K

İşte Kawa'nın olaydan hemen sonra kaleme aldığı bu bildiri şurda burda yaydırılmaya çalışılan tüm propagandalara verilen en büyük yanıttır. Maskelenmiş ajanların provakasyonları sökmeyecek, şehitlerin kanında boğulacaklardır. Kürt yurtseverleri artık bu provakasyonlara karşı uyanıktırlar. Düşmanın oyununa gelmenin,eski hatalara düşmenin neye ve nelelere malolduğunu acı acı yaşamışlardır çünkü...

Ramazan ailesinden sag kalanlar:

Welat (21) Welat olay gecesi evde yoktu.

Birindar (1,5) Newroz (9)

Birindar anasi tarafından kurtarilmisti.

R. Kapraz

H. Ramazan

Ş. Ramazan

E. Ramazan

Kawa Kerin

Azad Ramazan

W. Ramazan

F. A. Kerim

A. Ramazan

ÖLDÜRÜLENLER

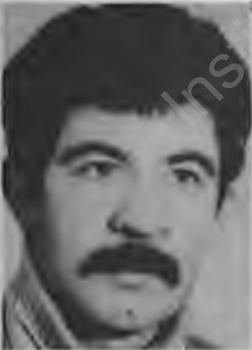
Necla Baksı

M. E. Mutlu

H. HUSEYİN ARSLAN

Fotograf elde edilemedi...

H. Ates

M. Yıldız (Ozano)

M. Dursun

SÖMÜRGEÇİLER ve HEYBET ACIKGÖZ

Heybet sevdiklerini, örgüt ve mücadele arkadaşlarını yitirmişti. Ama sömürgeçiler peşini bırakmıyorlardı bir türlü Heybet'in. Varolan azıcık canını da almak istiyorlardı. Yaşamamalıydı bu canlı tanık. Yokedilmeli, ölmeliydi. Sömürgeçileri, katilleri rahatsız edebilir, yaptıklarını açığa vurabilirdi yoksa.

Heybet, bu kanlı olaydan sonra başına gelenleri şöyle anlatıyor :

"Sıcak ve yumuşak bir sesle uyandım. Birileri bana, "Nasılsın" diyordu. Gözlerimi açtım. Karşımdakini hayalle karışık tanıdım. Bu örgüt arkadaşım Apo idi. Apo olayı duymuş gelmişti. Sevinçten uçacak gibi oldum. Bazı şeyler sorup söylemek istiyordum. Apo'nun yüzünde acı bir gülümseme vardı. Ama bana göstermek istemiyordu. Apo'nun yanında Yekitiya Niştimanê Kurdistan'ın Kamışlı temsilcisi Şemal'de vardı. İlk yönelttiğim soru, kimlerin ölü, kimlerin yaralı olduğuydu. "Sen yalnız yaralısın, bir de Ramazan dayının küçük kızı Newroz. O da ayağından yaralıdır. Merak etme iyileşirsin" dediler. Kendimi gerçekten düşünmüyordum. Bu anda dünyanın en mutlu insanıydım sanki. Demek ki arkadaşlarım yaşıyordu. "Newroz nerede" diye sordum. "Yanındaki yatakta yatıyor" dedi Apo. Newroz'a bakmak istedim, bakamadım. Bakacak durumda değildim. Her yanım delik deşikti, güçsüzdüm. Sonra Newroz'la konuştular. Şimdi ben yalnız yaralı olduğuma kesinlikle inanmıştım artık. Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Günün tarihini sorduğumda, Aralık'ın onsekizi olduğunu söylediler. Demek ki olayın üzerinden altı gün geçmişti. Hayret!.. Altı gündür burada yattığım halde sanki yeni uzanmış gibi geliyordu bana. Bu zaman içinde hep baygınmışım meğerse. Canım feci şekilde ağrıyor, yaralarım kanıyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda Apo ile Şemal gitmiştiler. Bakıcılar beni hastanenin bodrum katında bulunan havasız, pis kokulu hücreye tıktılar.

Günlerden ne olduğunu bilmiyordum. T.C. sömürgecilerden Nüsaybin Kaymakamı, Türk MİT'inden birkaç kişi, doktor ve jandarmalarla birlik

te benimle konuşmak ve yapabilirlerse beni Türkiye'ye götürmek için yanıma gelmişlerdi. Sert ve acımasız bir şekilde başımı sallıyarak uyardılar.

T.C. uşakları:

-Adın ne? diye sordular.

Ben daha önce sahte olarak yaptığım kimliğin künyesini verdim onlara. Adımı saklamak istiyordum. Kim olduğumu bilmemeliydiler sömürgeci faşistler.

Bunun üzerine sömürgeciler birden ellerinde bulunan Kamışlı katliamının o korkunç ve kanlı fotoğraflarını gösterdiler bana. O anda çıldırılmıştım. Dünya başıma yıkılmıştı sanki; yaralarım yeniden kanamaya, o korkunç geceyi tekrar tüm yüreğimde duymaya başladım. Demek ki arkadaşlarımın, dostlarımın tümü öldürülmüştü.

Yerimden kalkıp bu sömürgecilerin boğazına sarılmak istedim, yapamadım. Yaralarım buna el vermiyordu. İrkildim birden, gözlerim dolmuştu. Ama hemen toparlandım. Sömürgeci T.C. uşaklarının karşısında ağlamamalıydım. Vargücumle yüzlerine haykırdım:

-Bunları tanımiyorum, dedim.

Bu sözlerime şaşırılmıştı. O pis yüzlerini çirkinleştirerek, sert bir şekilde:

-Nasıl tanımiyorsun? Onlarla beraber değildin? diye bağırdılar.

-Değildim, dedim. O eve bir saat önce gitmiştim.

Ve daha sonra onlara olaydan bir gün önce Suriye'ye geldiğimi, öldürülenlerin içinde sadece Ozano arkadaşını tanıdığımı anlattım. Onlar Ozano'yu nasıl tanıdığımı, Suriye'ye neden geldiğimi sordular bu kez. Ben de Ozano ile 1978 -79 yıllarında Nusaybin'de beraber beton kalıpcılığı-

ğ1 yaptığımızı ve Türkiye'de iş olmadığı için buraya çalışmak için geldiğimi söyledim.

Ama beni rahat bırakmıyorlardı.

-Biliyorsun, dediler. Burada epey Türk öldürülmüş, bunun hesabını sormalıyız yapanlardan. Onun için doğru konuş.

O anda ciğerlerini sökmek, köz köz ateşte pişirmek istiyordum. Yüreğime sanki hançer saplamışlardı, bu sözleriyle. Vuruyorlar, öldürüyorlar katlediyorlar, sonra öldürdüklerine sahip çıkıyor, onları kendilerinden sayıyorlar. Yakalananacak eğer bir suçlu varsa, hesap sorulacak bir cellat varsa, o da kendileriydi.

Sesim çıkmıyordu. Tüm gücümle bağırmana rağmen sesim yavru bir kedinin miyavlamasına benziyordu. "BUNLAR TÜRK DEĞİL KÜRTTÜRLER! BU OLAYI YAPANLAR SÖMÜRGEÇİ TÜRK DEVLETİ VE ONUN UŞAKLARIDIRLAR!.." diye yüzlerine bağırdım.

Yanımda iki Kamışlı polisi ve sömürgeci T.C den eli kanlı üç katil vardı.

Sömürgeciler bu sözlerime fena içerlemiştiler. Bağıırıyorlardı. "Bunları nasıl dersin, sana gösteririz."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Oyunları bozulmuştu. Bu katliamı kendilerinin dışında kimseye yükliyeceklerdi. Bu gerçeği anlamışlardı artık. T.C. topraklarında olsaydım belkide beni kıyma makinasından geçireceklerdi. Ama işkenceci olduklarını belli etmemeye çalışıyorlardı. Alay edercesine bana:

-Türkiye'ye geleceksin yavrum. Seni hiç bir güç elimizden kurtaramaz, diyorlardı.

-Gelmiyeceğim, dedim. götürebilirseniz götürün, gücünüz yetiyorsa eğer, diye yanıt verdim.

T.C. sömürgecileri katliamdan kurtulan tek

kişi, tek tanık olduğumu bildikleri için, beni Türkiye'ye götürecektir, bu katliamın ikinci sahnesini benimle kapatacaklardı. Belki de beni radyo ve televizyonlarına çıkaracak, bu katliamı yurtsever Kürt örgütlerine yükleyeceklerdi. Daha sonra onlardan bu katliamın hesabını soracak olanların adlarını, yerlerini öğrenmeye çalışacaklardı benden.

Ama bu çabaları boşa çıkmıştı. Yekitiya Niş-timanê Kürdistan'ın Kamışlı sorumlusu Şemal benden yana tüm ağırlığını koymuştu. Türk sömürgecilerinin beni alıp götürmelerine engel olmuştu.

Sömürgeci faşistlerin gidişinden hemen sonra beni tekrar uyandırdılar. Gözlerimi açtığımda karşımda omuzlu rütbeli biri duruyordu; yanında bir fotoğrafçı ile iki sivil vardı. Bunlarda Suriye sömürgecilerinin uşaklarıydılar. Onlar benden bazı gerçekleri öğrenmek istiyorlardı. Kim olduğumu, nerden, niçin buraya geldiğimi kimleri tanıdığımı soruyorlardı:

-Adın ne? diye sordu rütbeli olanı.

-Heybet, dedim.

-Yalan söylüyorsun, dedi. Gerçek adını bizden saklıyorsun.

-Yok, dedim. Gerçek adım budur. Türklerin bilmesini istemediğim için onlara sahte ad verdim.

Fotoğrafçı sürekli fotoğraflarımı çekiyor, diğerleri sorularına devam ediyorlardı. Gözlerim çukurdaydı, karşımdakine bakamıyordum. Varolan tüm gücüm yitmişti. Yarım saatten beri T.C ve Suriye uşakları beni sürekli konuşduruyor, sorguya çekiyorlardı. Ölmeden önce benden kendilerine yarıyabilecek bilgileri elde etmek istiyorlardı. Kurtulmam olanaksız gibi birşeydi onlara göre. Beynim dağılıyordu sanki. Ama sömür-

geciler, korkunç sancılar içinde kıvranırken, can çekişirken bile beni rahat bırakmıyorlardı.

Bayılmışım...Aradan ne kadar zaman geçmiş bilmiyorum. Beni yeniden uyandırdılar. Emelleri-ne ulaşmak istiyorlardı. Herşeyi yeniden soracaklardı. Bir kolumda serum, diğerinde kan şişesi vardı. Kendi kendime daha önce bunlar yoktu diye düşündüm. Demek ki epey baygın kalmışım. Yanlarında Kürtçe konuşan bir tercüman vardı. Onlara kısaca öyküyü anlattım.

Adım Heybet, devrimciyim dedim. Diyarbakırda oturmaktayım. 1979 dan bu yana idama mahkumum. Bu olaydan yirmidört gün önce Suriye topraklarına indim. Kimseyi tanımıyorum. Bu nedenle hep çölde yattım. Olaydan iki gün önce öldürülen arkadaşım Ozano ile karşılaştım.

"Vurulanların tümü devrimci miydi? diye sordular. "Evet bunlar devrimci ve Kürt oldukları için öldürüldüler zaten" dedim. "Bunlardan başka anlatacak hiçbir şeyim yoktur." Fakat adamlar pek tatmin olmamışlardı. "Senin adın Heybet değil, Yusuf Aslan'dır" dediler. "Hayır, dedim. Eğer bana inanmak istemiyorsanız, gidin Nusaybin-Kamışlı sınır kapısındaki fotoğraflarıma bakın, yeter."

Doğruyu söylemiş olduğuma inanmış olacaklar ki, benden vazgeçtiler.

Bir süre yalnız kaldım. Geçmişteki olaylar, mücadele ve faşist cellatların işlediği katliamlar gözümün önünden hayal gibi geçiyordu. Bir ara vücudumun ağırlaştığını, başımın patlıyacak gibi olduğunu hissettim. Terden boğulmuştum sanki. Aradan günler mi, haftalar mı, saatler mi geçmiş bilmiyordum. Gözlerim açıldığında sayıklıyordum. Su istiyordum. Pencereye baktığımda ge-

ce olmuştu. Hücrenin ışığı sürekli yanık oldu -
ğu için, zamanı ancak bu küçük delikten ölçebi-
liyordum. Günlerdir bu zindana kilitlenmiş ve
yalnızdım. Üstümde incecik bir örtü vardı, çıp-
laktım. Soğuktan dişlerim birbirine çarpıyor, su-
suzluktan yanıyordum. Sürekli su diye bağıırıyordum, ama sesimi duyan, kapımı çalan, bana su veren olmuyordu. Adamlar beni ölüme terketmişlerdi bu karanlık hücrede. Başımı kaldırdım, etrafımı yokladım. Gözlerim su arıyordu. Gözlerim demir parmaklıkların ötesinde tuvaletin bitişiğindeki musluğa takıldı. Kapı kapalıydı, suya yetişemezdim. Demirlerin arasından içeriye biraz su sızmış ve bir çukurda birikmişti. Bu andaki tüm isteğim bu suya kavuşmaktı. Fakat oraya kadar nasıl gidebilecektim? Tüm gücümü topladım, yana dönmek istedim. Birden yüzükoyun yere yuvarlandım. Ciğerlerim ağızımdan çıkacak sandım. Her yanım cayır cayır yanıyor, kanıyordum. Buz gibi betonun üstünde şiddetli kıvranıyordum. Bu görülmemiş, az yaşanmış bir anıydı. Yarım saati aşkın hareketsiz kaldım. Suya kavuşmak için bir daha çabaladım. Ellerim, ayaklarım sanki felç olmuş, bana yardımcı olmak şöyle dursun, güçlük çıkarıyorlardı. Karnımın üstünde sürüklendim. Su benden iki veya üç metre uzaktaydı. Ne kadar süre içinde suya kavuştuğumu bilmiyorum. Çukurdaki suya yetiştiğimde sanki tüm isteklerime kavuşmuştum. Yaz aylarında koşu atları nasıl suya saldırıyorlarsa, ben de o pis suya öylesine saldırdım. Ağızımı çukura götürdüm, bir avuç içini doldurmayan suyu içime çektim. Bir süre öyle çıplak betonun üzerinde kaldım. Yerime dönmek istiyordum. ayaklarımı geriye, yüzümü karyolaya doğru çevirdim. Birden irkildim, gözlerime inanamadım. Sanki kesilmiş bir koyunu yerde sürüklemişler gibi, her taraf kandı. Daha neremden, kaç

kurşunla yaralı olduğumu bile bilmiyordum. Sürüne sürüne karyolanın ayaklarına kadar geldim. Karyolaya çıkmak istiyordum. Yarım saatlik uğraşa rağmen değil karyolaya çıkmak, üstünde duran perdeyi bile alamadım. Her yer kandı. Yaralarım dikilmediği, bakılmadığı için sürekli kanıyordu. Kan kaybı beni her şeyden fazla yıpratmıştı. Ölmek istiyordum, ama ölmüyordum. Ölüm güzel şeydi. Bu acılardan, bu dertten, bu soğuktan, susuzluktan, herşeyden kurtulmak istiyordum. İnsanlar hayatta en korkunç şeyin ölüm olduğunu söylerler. Oysa ben seve seve bu korkuyu yaşamak, ölen arkadaşlarıma yanına gömülmek, ölmek istiyordum. Ölüm sanki benden kaçmak istiyor, tüm çabalarımı boşa çıkarıyordu, tattırmıyordu bana bu mutluluğu. İnadı tutmuştu ölümün. Kendisini pahallıya satıyor, ucuz olmadığını göstermek istiyordu herhalde. Gözyaşlarım artık durmuyor, anamı, babamı öldürülen arkadaşlarımı düşünüyor, hayallerini görüyordum. Ama hepsi benden çok uzakta ve habersizdiler şimdi.

Bir ara göğsümün sıkıştığını ve nefesimin tükendiğini, gözlerimin karardığını sezdim. Hiçbir şey görmüyordum artık. Sonunda ölüm beni yakaladı diye sevinmeye başlamıştım.

Birden iki kişinin el ve ayaklarımdan tutarak beni karyolaya yatırdıklarını farkettim. Beni hücreye tıktıklarından bu yana sadece yirmi-dört saatte bir nöbet değiştirmeye geldiklerinde kontrol ediyorlardı. Bunu da ölmüşmüyüm, sağ mıyım diye yapıyorlardı. İşte bu nöbet değişiminde tekrar hücreme uğramışlar ve beni yerden alıp karyolaya yatırmışlardı.

Gözlerim açıldığında hücrenin deliğinde güneş vardı. Demek ki o iğrenç, o korkunç yağmur

dinmiş, yaşam yine normale dönmüştü.

O gün öğleden sonra birini daha hücreye getirdiler. Kendisi sol diz kapağından yaralanmıştı. Polislerle kapaşmış, hem yaralanmış hem de suçlu diye hücreye tıkmışlardı.

Gece yine ayıldım. Susamıştım, yanıyordum adeta. Su diye bağırdım. Yanımdaki yaralı bu duruma çok üzülmüştü. Yukarıya, nöbetçilere olmadık küfürler savuruyordu. Ama ne gelen ne de ses veren vardı. Uğraşısı boşunaydı. Sonra bana döndü. "Bak dedi, yanımdaki sürahide su var, ama ne sen bana yetişebilirsin, ne ben sana. Çünkü kalçam alçıdadır. Üzülme öyle, ben de senin gibi Kürdüm ve devrimciyim. Bunların hiçbiri cezasız kalmayacak. Bu sömürgeci devletten de bir gün hesap sorulacaktır." "Sonra adamın ağladığını gördüm. Tüm acılarına rağmen başucundaki sürahiyi dışliyerek, alçıdaki bacağını yukarıya kaldırıp ellerini ayak yaparak bana doğru geldi. Birkaç adım atmıştı ki, yere yıkıldı. Alçıdaki ayağını kırmıştı, ama suyu da yetiştirmişti bana.

Adı Bedredin idi. Kamışlı'da oturuyordu. Bana su vermek için bu fedakarlığa katlanmış, sancılar içinde kıvranıyordu. "Bunu niçin yaptın Bedredin diye sordum." Bedredin acıyla yüzüne baktı. "Kürt Kürde yardım etmek zorundadır. Kimimiz var başka?" Bedredin'in bu uğraşısı, inancı bana umut vermişti tekrar. Bedredin beynimdeki ölen hücreleri canlandırmış, harekete geçirmişti. Ölmek istemiyordum artık. Yapacak işlerim, sorulacak hesaplarım vardı ilerde. Hani benim yiğit yoldaşlarım, örgüt arkadaşlarım? Neredeydi o şehitler? Onların intikamı yerdemi kalacaktı? Hayır ölmeyecektim. Ölümü yenecektim ve de yenmem gerekirdi.

O gece de öyle geçmişti. Sabah bir hasta-bakıcı gelmişti hücreye. Bedir onunla arapça konuşuyordu. Bir sürahi su, bir şişe serum getirdiler. Bundan sonra Kamışlı'da kaldığım süre içinde bu serum, bu sürahi hep yanıbaşında olacaktı.

Bu hücrede kaldığım süre içinde bana bir lokma ekme bile vermediler. Yemek, ekme yiyebiliyordum ama veren olmuyordu. Bedir geldikten sonra kendisini ziyarete gelenler bana muz ve portakal gibi şeyler veriyorlardı. Hep baygındım. Günde ancak bir saat kadar gözlerim açık kalabiliyordu. Zaman kavramını hepten yitirmiştim. Bu hücrede kaç gün kaldığımı kesin bilemiyorum.

Bir sabah erkenden Apo ve Yekitiya Niştimanê Kurdistan'ın Kamışlı temsilcisi Şemal yanıma geldiler. "Seni Haseki'ye kaldıracacağız" dediler. "Orada hem filmini çekerler, hem iyi bir tedavi görürsün."

Günlerdir yattığım bu kanlı yatağımı hiç değiştirmemişlerdi. Apo ve Şemal buna çok üzül-müştüler ama ellerinden hiç bir şey gelmiyordu. Değil yardım etmeye, bakmaya, ziyarete bile izin vermiyorlardı. En uzun ziyaretin on dakika olduğunu sanıyorum. Bu on dakikalık görüşme de kapıdaki polislin eline sıkıştırılan paraya bağılıydı tabi.

Ve o gün Apo ile Şemal beni sedye ile aldılar. Hastanenin bir arabasına bindirdiler. A yaklarından altı mermi ile yaralanmış Newroz'u da yanıma yerleştirdiler. Araba hareket etti. Apo ile Şemal başka bir araba ile arkamızdan geliyorlardı. Araba hızla ilerliyordu, Kamışlı'nın yıkık, dökük, çukurlu yollarında. Do-

kuz yaşını yeni doldurmuş, anasını, babasını ve tüm kardeşlerini yitirmiş, yaralı küçük Newroz bir ara şoföre seslendi. "Bizi öldürmeyin ama, ne olur,, dedi"Öldürmeyin bizi.." Ben bu se si yaşadıkça unutmayacağım.

Bu yolculuk uzun, çok uzun bir yolculuk olmuştu bizim için. Acılı, sarsıcı, sancılı, bayıltıcı bir yolculuk.

Sedyemizi Haseki hastanesinin kapısından içeriye aldılar. Hastane iki kattan oluşmak - taydı. Altta karanlık hücreler yer alırken, yukarısı hasta ve hastabakıcılara ayrılmıştı. Hastanenin etrafı iki metre yüksekliğinde beton bir duvarla çevrilmişti. Çöp ve pislikten geçilmiyor, küçücük bahçe bu pisliğin içinde yitip gitmişti. Hastanenin iç kısımları, Ortadoğunun ılık yağmurlarının oluşturduğu, hasta ve ziyaretçilerin ayaklarıyla taşıdığı kirli çamurlarla sıvanmıştı adeta. Mikroplarla hastalar içiçe sarmaşdolaştılar. Hayatımda mikropların korkmadığı tek hastanenin bu olduğuna kesin kanaat getirmiştım.

Kaldığım alt katta, yani daracık hücremde üç yatak vardı. Bu yataklar, düzene karşı gelip yaralanan, ölüme terkedilen Kürtlere ayrılmıştı. Ancak iki gün sonra hücredeki küçücük bir kapının tuvalet kapısı olduğu ve bu pis kokunun oradan geldiğini anlıyacaktım. Ama bana gereken yemek ve gıda verilmediği için bu tuvalet beni pek ilgilendirmiyordu. Tuvalet tokların işiydi.

İşte Baas ırkçılarının bana otuzüç gün ayıracakları, dertlerimi, acılarımı paylaşacağım küçücük zindanım buydu...

Burada, yani bu ölüm hücresinde yoldaşım A-

po bana,

Nasılsın Heybet? diyordu. Kendi niteliği-miz bu ya, en acılı günlerimizde dahi, en güze-lini göstermek.

Yolculuğumuzun iyi geçmediğini, kanadığımızı Apo'da biliyordu. Ama bundan böyle insan seslerinden uzakta olmayacaktım ya.. İşte bu beni biraz rahatlatıyordu. Apo'nun nasıl kızardığını, gözyaşlarının dışarıya değil de içeriye nasıl sızdığını farkediyordum. Sözü hemen de-ğiştirdim.

-Newroz nerede Apo? dedim.

-Onu yukarıya yatırdık, dedi Apo

Apo'nun fazla konuşmasına gerek kalmamış-tı. Koluna yapışan eller onu dışarıya itekle -mişti.

Baas ırkçılarının bana ve Türk sömürgeci-lerinden kaçan onbinlerce Kürt yurtseverine ne-ler yaptıklarını ne yazık ki, Apo'ya anlatamı-yacaktım. Sevgili arkadaşım Apo'yu Baas ırkçı-ları bunun için dışarı atmıştı.

Şimdi yine yalnız kalmıştım. Kendi kade-rime bir kez daha terkediliyordum. Yatağında günlerce Yekitiya Niştimanê Kurdistan'ın Kamış-lı sorumlusu Şemal ile Apo'nun yolunu gözledim. Ama aradan yirmiiki gün geçtiği halde ne gelen ne de giden vardı. Peki, ne olmuştu sevgili dostlarıma? Neredeydi Apo?...

Apo'da para kalmamıştı. Ölen yoldaşların ailelerinin, bir de faşist Türk sömürgecilerin-den kaçan yoldaşlarımızın sorunları vardı. Tüm bu sorunların altından kalkabilmek için para gerekliydi. Apo yanımdan ayrıldığı günün gece-si kendisini Kamışlı civarındaki sınır telleri-ne vurur, karşıya geçer. Yurtsever Kürt halkın-

dan biraz para toplar. Apo hiçbir zaman eve uğramazdı, ama arkadaşları sıkıntıdaydı, bunu çözmesi gerekiyordu. Bu nedenle durumu iyi olan babasının evine uğrar, para ister. O bunu kendisine görev sayar. Eve gelmesinden bir saat sonra yapılan bir ihbar sonucu ele geçer. Apo ya akıl almaz işkenceler yapılır, ama tek bir kelime alamazlar ağzından. Bu kez sömürgeci güçler Apo'nun çok sevdiği onüç yaşındaki bir Kürt çocuğunun üzerine benzin döküp yakarlar. Kamışlı katliamının sorumlularından biri olan faşist yüzbaşı, böylece Apo'yu konuşturmaya zorlar. Apo bu sahneye dayanamaz, konuşacağını söyler, çocuğu tamamen yanmaktan kurtarır. Daha sonra Apo katil yüzbaşıya döner:

"Ben Kawa'nın bir üyesiyim. Kürdistan'ı sömürgeci T.C. topraklarından koparacağız. Bundan kuşkunuz olmasın. YAŞASIN BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK, BİRLEŞİK KÜRDİSTAN!.. İŞLEDİĞİNİZ TÜM KATLIAMLARIN, CİNAYETLERİN HESABI ERGEÇ SORULACAKTIR!.." diye haykırır.

Komandolar Apo'nun üstüne saldırır, halkın gözleri önünde olmadık işkenceler yapılır Apo'ya. Bir süre sonra alıp götürürler Apo'yu bilinmeyen bir yere. Apo'yu bir daha kimse görmez. Ölüm haberi bir kaç kez ortalığa yayılır, ama cesedi görülmez Apo'nun...

Apo gibi yüzlerce, binlerce kişi ortada yoktur ama, dünya basınına, uluslararası kuruluşlara, kurumlara bildirilmediği, açıklanmadığı için, faşist-Kemalist ordu isteğini yapmakta serbesttir tabii.

Ya şemal?

Çok geçmeden onun da öyküsünü öğrenecektim. Kürt halkının düşmanı yalnız Türkiye, Suriye değil ki.. Kürt halkı çok düşmanlıdır. Bu a-

mansız düşmanlardan biri de ırkçı-faşist Saddam Hüseyin yönetiminde bulunan Irak Baas Partisidir. Faşist Saddam, yıllardır bağımsızlık savaşlarını sürdüren yiğit Kürt halkına kan kusturmakla ünlüdür Ortadoğuda...

Çağımızın bu eli kanlı celladı, Şemalın yıllarca Kürdistan dağlarını bir aslan gibi koruyan, savunan kardeşini yakalayıp idam etmişti. Bu nedenle Şemal, birkaç haftalığına Kürdistan'ın yüce dağlarına çekilmişti. Yani Irak Kürdistanına gitmişti.

İşte bu iki yoldaşımın yerine ara sıra u-fak tefet suçlar işlemiş kişiler yanımdaki bu boş yataklarda gecelerini geçirir, sabahları mahkemeye gönderilirlerdi. Bunlardan bazıları bana su ve yiyecek gibi şeyler verir, bazıları ise varlığımdan habersiz günlerce kokmuş pis yatağın ve değiştirilmeyen sargıbezlerinin içinde kıvranırlardı. Bu da ırkçı Baas Partisinin Kürt halkına yaptığı nefreti daha da derinleştiriyordu.

Üç haftam böyle geçti. Hastabakıcılar bakmıyor, gelen Kürt olduğumu öğrenince gülüp geçiyordu. Ben bunlara yanıt veremiyor, durumum günden güne kötüleşiyordu. Geceleri soğuktan sağ ve sol göğsüm sıkışıyor, gündüzleri sürekli terliyordum. Bu süre içinde doktorlar iki kez tansiyonumu ölçmek için uğramışlardı bana. Yılbaşı gecesinde dört saatlik bir inleme ve bağırmadan sonra tansiyonuma bakma zahmetinde bulunan bir doktor, hastabakıcılara şunları söylüyordu:

-Tansiyonu çok düşük, sekizin altında. Bununla fazla ilgilenmenize gerek yok, bugün yarın ölecek. Kurtulsa bile kendi görüşüme göre ya deli, ya da felçli kalacak.

Ve doktor eline aldığı iğneyi kalçama indirmişti birden. Nihayet acılardan uzak bir kaç

saat yaşatacaktı beni bu iğne. İşte Suriye Haseke doktorlarının bana verdiği en büyük yılbaşı hediyesi buydu.

Bu süre içinde günlerce aç ve susuz kaldım. Anadan doğma çıplaktım ve üstümde duran incecik battaniye, kırık camlardan elektriklenen rüzgâra karşı beni koruyamıyordu. Bir battaniye için saatlerce inlediğimi ve elde edemediğimi hatırlıyorum. Yaralarım çürümeye başlamış, sürekli döşeğe yapışık olan belimde çibanlar çıkmıştı.

Ama tüm bunlar, çektiğim tüm bu acılar bana vız geliyordu artık. Acılara öylesine alışmıştım ki... Demek ki bir insan acılarla da yaşayabilirdi. Ölmek istemiyordum. Yaşamak, sömürgecilerden, katillerden hesap sormak varken, ölmek niye?

Günlerden bir gün, yani Ocak 1981 Perşembe günü, pencereden kış güneşinin ışınlarına daldığım bir anda kapım açıldı. Gözlerim heyecanla kapıya dikildi. Çünkü bu kapı nadir açılırdı. Gözlerime beyaz giysili kızlar göründü. Başım da bir sürü genç kız toplanmıştı. İçlerinden birisi üzerimde duran battanyeyi çekip aldı. Gülmeler, kahkahalar odayı doldurdu. Bunların kim olduğunu bir türlü kestiremiyen beynim, aniden durmuştu sanki. Ağzımdan çıkanı bunlara savurdum. Bir süre bana şaşkın baka kaldılar. Onlarla Kürtçe konuşmaya başladım.

-Beni öldürmek istiyorsanız, buyurun öldürün, dedim. Yoksa başıma leş kargaları gibi toplanmayın böyle, defolun yanımdan. Amacınız beni tedavi etmek değil, alay etmektir.

Ben bu söylediklerimde haklıydım. Bu kızlar Sağlık Kolejinde okuyan öğrencilerdi. Beni de-

ney tahtası olarak kullanmak istiyorlardı. Kendi lerine ders aracı olmuşum.

İçlerinden biri kürtçe konuştuğumu duyunca aralarından sıyrılıp bana doğru geldi, karyolanın önünde durdu.

-Adın ne, dedi kız.

-Heybet, dedim.

-Nerelisin?

-Kürdistanlıyım.

-Hangi parçasından?

-Türkiye Kürdistanından

-Kaç günden beri burdasın?

-Yirmiyi geçiyor.

-Sana kimler bakıyor?

-Hiç kimse.

-Dostların, akrabaların, kimsen varmı burda?

-Kimsem yok...

Daha sonra başımdan geçen öyküyü kısaca anlattım kıza. Gerçekten de ailem, akrabalarım beni üç ay öncesine kadar da ölmüş biliyorlardı. Ta ki abim Suriyedeki mezarımı bulmak için geldiğinde, hapisanede karşılaşıncaya dek...

Kızın adı Furyal'dı, uyanık, yurtsever bir Kürt kızıydı. Ben Furyal ile tanıştıktan sonra haseke hastanesinde kaldığım sürece artık fazla acı çekmeyecek, ne aç susuz kalacak, ne de yatağım kokacaktı.

Kızların gidişinden iki saat sonra Furyal tekrar geri geldi. Yanında dört kız daha vardı. Kızlar benimle bir tek kelime bile konuşmadan, yatak takımlarımı değiştirmeye, yaralarımı temizlemeye, ilaçlamaya başlamışlardı. Günlerce hava almamış belim ve yaralarım müthiş azmıştı. Yaralarım temizlendikçe rahatlar gibi oluyor, kızlardan yaralarımı kaşl-

malarını rica ediyordum. Bunu ancak yaşıyanlar, çekenler bilir.

Bir süre sonra kızlar beni tertemiz yatağıma yatırdılar. Yaralarımın tümünü sarmış temizlemişlerdi. Evden getirdikleri kalın yün yorganı boğazıma kadar örttüler.

-Çok acı çektin mi? dedi Furyal. Biraz rahatladın değil mi?

-Rahatlamak ne demek, dedim. En güzel anımı yaşıyorum şimdi.

-Acıkmışsın herhalde?

Furyal'ı başımla yanıtladım. Gerçekten fena acıkmıştım. Yanlarında getirdikleri muz, portakal suyunu ve kebabı nasıl bitirdiğimi, yuttuğumu hatırlamıyorum. Yemekten sonra Furyal bana döndü.

-Bak, dedi Heybet, bizler senin kızkardeşleriniz. Hepimizde Kürt kızlarıyız. Bundan sonra senin yanında olacağız. Burada sağlık kolejinde okuyoruz. Ne gibi isteğin varsa çenme söyle bizlere.

Utandırmasına başımı eğdim, onlara teşekkürden başka verecek bir şeyim yoktu. Kız bunu anlamış olacak ki,

-Daha bize ne vereceksin? Heybet, dedi. Uğrumuzda onbeş arkadaşını ve canını vermişsin. Sana bakmak, seni kurtarmak görevimizdir

Sonra kızlar beni yalnız bırakıp gittiler. Kafam günden güne ağırlaşıyor, şişiyordu. Yurtsever Kürt kızları bunu boynumdaki yaralara bağlamışlardı. Kollarımı oynatamıyordum. Binbir güçlkle elimi kafama götürdüm, kafatasımda bir çukurun olduğunu farkettim.

O gün yine Furyal erkenden uğramıştı bana. Kendisine bu yaraya bakmasını söyledim. Furyal hafiften başımı kaldırarak elini yaraya götürdü.

-Kafanda yara var,dedi.

-Yara büyük mü? dedim.

-Oldukça, dedi Furyal.

İki buçuk santim genişliğinde,beş santim uzunluğunda kafamda bulunan yaranın farkına kimse varmamıştı. Cellatların pis kurşunu kafatasımı da parçalamıştı, ama beynime güçleri yetmemişti.Daha neremden,hangi yerimden yaralıydım? bilen yoktu.

Birgün erkenden hastabakıcılar odama doldu. Yine ne dolaplar çevirecekler diye düşünüyordum. Bakıcılar durmadan hücremin duvarlarını yıkıyor, kırık pencere cam takıyor,yerleri süpürüyordular. Bir anda her yer pırıl pırıl olmuştu. Bana sabah kahvaltısını da getirmeyi unutmamışlardı. Bu görülmemiş bir olaydı. Ben bunları düşünürken Furyal çıkageldi.

-Hayrola Furyal,dedim bunlar ne böyle?

-Buraya kim gelecek biliyor musun? dedi Furyal.

-Hayır,bilmiyorum.

-Mardin Milli İstihbarat amiri seni ziyarete gelecek.

Sömürgeciler yanıma ilk geldiklerinde yarı baygındım.Ama bu sefer cevaplarını verecek güçteydim. Fakat ne yazık ki,sömürgecilerin bu celladı ilettiği bir telefonla gelişini ertelemişti.

Ertelemişti, çünkü bütün yurtsever Kürt örgüt ve partileri derhal harekete geçmiş, Suriye'nin İçişleri Bakanını sert bir dille protesto etmişlerdi. Bu korkunç katliamı bilmeyen tek bir Kürt hareketi kalmamıştı. Özellikle olayı yakından izleyen Yekitiya Niştimanê Kurdistan'ın Genel

Sekreteri Celal Talabani, çektiği bir tel-grafla Suriye' yi sert bir şekilde uyarılmış ve hükümetin dikkatini çekmişti. Benim Türkiye' ye verilmem durumunda, Suriye' nin bundan sorumlu tutulacağını belirtmişti Talabani.

Kürt hareketlerinin bu dayanışması, direnmesi, Suriye İçişleri Bakanını çok şaşırtır. Türkiye' de mücadele veren KAWA hareketine nasıl olur da Kürdistan' daki diğer hareketler sahip çıkardı!?!?...

Sömürgeci Baas Partisi ve yöneticileri şunu unutmasınlar ki, Kürdistan bir bölüdüdür. Aramıza tel örgüleri çeken Arap, Fars ve Türk Sömürgeci devletleri, bizleri hiç bir zaman birbirimizden uzak tutamayacaklardır. İdeolojik olarak birbirimizden

ayrı olabiliriz, ama politik olarak düşmanımızın bir olduğunu hepimiz biliyoruz...

İşte yurtsever Kürt örgütlerinin gösterdiği bu dayanışma sonucu İçişleri Bakanı acil bir teleksle beni Türkiye' ye teslim etmeyeceğini, Mardin Milli İstihbarat Amirinin şimdilik gelmesine gerek olmadığını, teslim konusunun daha ilerde ele alınacağını bildirmişti.

İçişleri Bakanı Haseke'ye çektiği bir telgrafla beni derhâl Şam'a yollamalarını emretmişti. Sabah saat yedide güvenlik görevlileriyle Şam'a hareket ettik. Tüm protesto ve bağırımlarıma rağmen beni bu kötü ve bin km. lik yolda hoplata hoplata götürüyorlardı. Oysa arabayla gitmek benim için son derece tehlikeliydi. Kamışlı-Şam arası uçakla kırk dakikaydı, ama yaralı bir Kürdü uçağa bindirmek Baas ırkçılarının aklından bile geçmemişti.

Ertesi gün koca bir binanın önünde durduk. Resmî işlemlerden sonra beni içeriye aldılar. Gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en güzel hastaneydi bu. Ama ben aradan günler, haftalar geçtiği halde tedavi görmüyor, hastanenin tutuklulara ayrılan bölümünde kalıyordum. Yani burası bir nevi tutuk eviydi polisli, gardiyanlı.

Zamanla ellerim iyileşmeye başlamıştı. Artık ellerimi ağızıma, başıma götürebiliyordum, karavana yemegini kendim yiyebiliyordum. Bu durum, bu gelişme bana umut, güven, güç veriyordu. Ama ayaklarım paramparça idi. Kurşun her iki topuğumu da alıp götürmüştü. Ancak tekerlekli bir sandalye ile hareket edebiliyordum.

İki günde bir koğuşumuza uğrayan doktora ayaklarımın durumunu ve çok acı çektiğimi söyle-

dim. Bu süre içinde bir kaç kelime Arapça öğrenmiş onunla derdimi anlatmaya çalışıyordum. Doktor bana hep antibiyotik haplar veriyor, ama ağrı kesici ilaçlar vermiyordu.

Bir ara hastabakıcılardan biri geldi yanıma.

-Kanını alıp tahlil edeceğiz, dedi, kanın eksik.

-Öyleyse bana kan verin, dedim.

-Hastanede kan kalmamış, dedi hastabakıcı, sana verecek kan yok.

Şaşırmıştım. Koskoca hastanede nasıl kan kalmaz. Çok sinirlenmiştim.

-Nasıl kalmamış? dedim. Benimle dalgamı geçiyorsun yoksa?

-Ne dalgası, dedi adam. Sana kendi kanımı verecek değilim ya!

-Peki ne yapalım?

-Parayla alman lazım.

Çıldıracaktım. Bir sigara bile alacak param yokken, sigara bir yana bacağıma giyecek bir donum bile yokken, benden nasıl kan parası istiyebilirlerdi?

Hastabakıcıya derdimi anlatamadım bir türlü. Gözlerim uzaklara ama çok uzaklara takılıp kalmıştı. Ben resmen esir kampındaydım, elimden birşey gelmiyordu, savunmasızdım. Onlar bana istediklerini yapmakta serbesttiler. Esir olmak, düşmanın eline esir düşmek kolay değildi.

Bir gün hiç beklemediğim, umudumu tümenden yitirdiğim bir anda sarışın, uzun boylu, çok yakışıklı biri beni ziyarete geldi.

-Geçmiş olsun Heybet, dedi.

-Sağolun, dedim, fakat tanıyamadım sizi.

-Ben doktorum, Kürdüm, dedi adam.

Ben bu doktoru daha evvel bu hastanede hiç

görmemiştim.

-Başınıza gelenlere çok üzüldüm,dedi doktor. Sana elimden gelen herşeyi yapacağım.

Doktor bilinçli bir Kürt yurtseveriydi. Benim buraya geldiğimi arkadaşlardan duymuş, gelmişti. Ben ona başımdan geçenleri, hastanenin, doktorların durumunu kısaca anlattım. Aylardır filmim bile çekilmemiş, yaralarım gereken tedaviyi görmemişti. Doktor tüm bunları biliyordu.

-Heybet,dedi doktor, ben burada görevli de-ğilim,dışarıda çalışıyorum. Önemli bir işin olursa beni şu telefondan ara.

İki gün sonra hastaları muayeneye gelen bir Arap doktor bana ayakta durmamı söyledi.İki karyolaya tutunarak ayakta durmaya çalıştım.Çak kat arka üstü yere düştüm. Paramparça olmuş ayaklarım beni taşıyamıyordu. Diğer hastalar kollarıma girip beni yatağıma uzattılar. Doktor buna çok kızmıştı.

-Sen yürüyebilirsin Heybet,dedi. Bizleri ahmakımı sandın yoksa? Senin niyetin buradan kaçmak,biliyorum.

-Doktor Bey,dedim, daha bir hafta önce Haseke'deki meslektaşların benim öleceğimi söylüyorlardı, sen de kaçmaya çalıştığımı söylüyorsun.. Size mi,meslektaşlarınıza mı,yoksa kendime mi inanayım?

Doktor söylediklerime hiç kulak asmadan beni tekrar tutukevine gönderdi.

Arap doktorun kötü niyetini anlamıştım. Kürt doktorun bana verdiği telefon gelmişti aklıma. Kapıda duran Kürt kökenli polise telefon numarasını verdim.Kürt doktorun hemen yanıma gelmesini istiyordum.(Bu Kürt doktor ile polis adlarını açıklamak istemiyorum. Çünkü Baas

ırkçalarına göre bunlar çok kanunsuz işler yaptılar.)

Bir süre sonra doktor ve Kürt polis yanımdaydılar. Doktora, Arap doktor ile aramızda geçenleri anlattım. Kürt doktor bu işi çözeceğini söyledi.

Daha sonra bu Kürt doktor, Baas'çıların beni hastaneden alıp hapishaneye götürmelerini engelledi. Hastanede bir süre daha kalmamı sağladı. O günün akşamı beni gizlice hastanenin röntgen servisine götürdü.

Üç gün sonra doktor filmlerle odama geldi. Hayretler içindeydi.

-Sen dokuz canlısın Heybet, dedi. Hala yaşıyorsun ha?..

Doktor haklıydı. Tam yetmişiki kilodan kırksekize inmiş, hepten erimiştim. Doktor bana kaburgalarımın arasında bir kurşunun olduğunu ve bu nedenle hareket edemediğimi söyledi. Kurşun sağ boyun damarımı kesmiş, otuz santim kadar aşağıda iki kaburga kemiğimin arasında sıkışmıştı.

Aynı günün akşamı bu yurtsever Kürt doktoru, gizli bir ameliyatla bu kurşunu almış, beni mutlak felç olmaktan kurtarmıştı.

Ameliyattan bir hafta sonra da beni Şam'ın "Kalle" denilen cezaevine gönderdiler...

Şam ceza evinde dördüncü günümü doldur - muştum. Yaralarım kapanmamış, ölüm tehlikesi - ni daha atlatamamıştım. Yaralarım kanıyor, yü - rüyemiyordum. Hep yataktaydım. Demir parmak - lıklar arasında yalnızdım. Arasına mahkumlar bahçeye çıkıp güneşleniyor, temiz hava alıyor - lardı. Ama ben bundan yoksundum.Çünkü dışarı - ya çıkacak gücüm yoktu.

Kürdistan, Kürdistan'ın özgürlüğe susamış dağları, ovaları benden kilometrelerce uzakta - dılar... Ah o dağlara, o dost dağlara bir da - ha kavuşabilsem, kucaklıyabilsem o dağları...

Bu bitmez tükenmez düşüncelerin, hayalle - rin beni boğduğu, hırpaladığı bir anda uyandı - rıldım.

-Heybet sen misin? dediler.

-Evet, dedim benim.

-Hemen giyin, dediler, seni bir saat sonra Haseke'ye götüreceğiz.

-Neden?

-İçişleri Bakanından telgraf gelmiş.

Bir saat sonra ellerimi kelepçeleyip ara - baya bindirdiler. Akşama doğru Halep yakınla - rında araba bozuldu. Beni devriye arabasıyla Halep'te bir nezarete attılar. Nezaretin nem -

li ve soğuk havası güçsüz düşen vücudumu, yaralarımı yiyip bitiriyordu. Bir ara gözüm nezaretin duvarlarına kırmızı harflerle yazılmış şu satırlara takıldı: "Ey felek, Kürtler niçin kimsesiz ve dostsuzdur. Kahrolsun Arap, Fars ve Türk sömürgeciliği..." Çok duygulanmıştım. Demek ki bu zindanların tek sanığı, tek yurtseveri ben değildim. Demek ki bu yerler Kürt-yurtseverlerinin sık sık konakladığı, işkence gördüğü yerlerdi. Kürt halkı çok düşmanlıydı. Ve düşmanlarımızın zindanları çoktu...

Ertesi gün öğleden sonra beni nizaretten çıkardılar. Otobüsle Haseke'ye gece saat onda vardık. Cezaevinin kapısına geldik. Ben merdivenlerden yukarıya çıkamıyordum. Beni sırtlarına alarak yukarıya çıkardılar. Önce suçumu, sonra adımı sordular. Arapçayı iyi bilmediğim için beni önce onbeş kişinin katili sanmıştı- lar. Gerçeği, ancak Kürtçe bilen Selim adında- ki bir mahkumun yardımıyla anlayacaklardı...

Aradan beş ay geçtiği halde beni mahkeme önüne çıkarmamışlardı. Yargılanmak için getirildiğim Kamışlı'da hapisaneye konu olmuştum. Kimileri bana, "Korkma seni teslim etmezler ", diyor beni teselli etmeye çalışıyordu. Kimileri de, "Dünya basınının ve İskandinav ülkele-
rinin bu olaydan haberi var, seni kolay kolay Türk'lere vermezler," diyordu. Ben bu söylenenlerin hiç birine aldırılmıyor, sadece, "Mahkeme günü her şey belli olur", yanıtını veriyordum onlara.

5.5.1981 günü yatağında uyuduğum bir sırada mahkum arkadaşlarım beni neşeyle uyandırdılar. "Bu gün mahkemen var Heybet dediler. Artık kurtuldun sayılır." Hemen giyindim. Mahkumlardan bazıları dualar, kurandan ayetler okuyup, kurtulmam için Allah'a yalvarıyor, bazıları da bana öğütler verip kucaklaşıyorduk.

Çok geçmeden mahkeme binasının önüne geldik. Kelepçeli olarak iki saat nezarete kaldıktan sonra beni hakimın önüne çıkardılar. Hakim karşımda bulunan koltuğu göstererek oturmamı söyledi. Daha sonra, yanibaşında bulunan Kuranı eline aldı, ayağa kalktı.

-Sen de kalk, dedi bana.

Yerimden kalktım. Hakim bana döndü.

-Doğruyu ve gerçeği söyleyeceğine,Kuran'a elini basarak yemin eder misin dedi.

Bu duruma gülmem gelmişti o anda. Gerçi Türkiye'de birkaç kez mahkeme önüne çıkmıştım ama,Kuran'la yemin ettiren hakimi ilk kez görüyordum.

-Etmiyorum,dedim hakime.

Hakim şaşırmış,bana aval aval bakıyordu. Belli ki beklemediği bir yanıt almıştı benden

-Neden yemin etmiyorsun? dedi hakim.

-Etmiyorum işte.

-Peki,doğruyu söyleyeceğine nasıl inanayım ben?

-Gerçek ne ise onu konuşurum. Kuran'a ne gerek var? Bana ister inan, ister inanma bu senin bileceğin bir iş.

Hakim başını sallıyarak iddianameyi okudu, sonra tek bir soru yöneltti.

-Gerçek adın Heybet'mi, yoksa Yusuf Aslan mı? dedi.

-Gerçek adım Heybet'tir,dedim.

Hakim görevlilere dönerek,

-Götürün, dedi.

Cezaevine tekrar döndüğümde bitkindim.Sinirli halim ve kaçınağına dönmüş gözlerim,yanımıza gelen mahkumların,durumumu anlamalarına yetmişti.

Ben Baas ırkçılarının bana karşı olan çirkin niyetlerini anlamıştım artık.Beni Türk sömürgecilerine teslim etmek niyetindeydiler. Sinirlerim gevşedikten sonra düşünmeye başladım. Benim için iki yol vardı: ya cezaevinden kaçma yollarını bulacak ya da kendimi öldürecektim. Ölümümün sömürgecilerin işine yarıyacağına düşündüğüm için,kaçmaya karar verdim. Kaçabilmem için ellibeş santimlik beton duva-

rı delmem gerekirdi. Ama bu da çok zaman alırdı. Üstelik beni ne zaman teslim edeceklerdi, belli değildi. Belki de yarın ederlerdi. Kararımı hemen değiştirdim. Hergün koşmak, ayaklarımı biraz güçlendirmek, mahkemenin kararından sonra da kaçmak...

Arasına cezaevi avlusuna çıkıp idman yapıyor, kendimi geliştirmeye çalışıyordum. Ama yaralı ve paramparça olmuş ayaklarım beni taşıyamıyordu. Birkaç kez ayaklarım birbirine çarparak yere yıkılmış, başıma toplanan mahkumların yardımını kesinlikle reddetmiştim. Beni yalnız bırakmalarını, bana karışmalarını istiyordum. Ayaklarım kan içinde kalıyor, müthiş ağrı yapıyordu, ama aldırış etmiyordum. mahkumların çoğu, benim delirdiğimi sanarak üzümlü duruyor, koşmaya başladığımdan bu yana bana hep delirmiş gözüyle bakıyordu.

11.5.1981 günü beni tekrar mahkemeye çağırıldılar. Yine aynı hakimdi. Hakim beni görür görmez sadece "Bunu götürün" demekle yetindi, o kadar...

Kapıdan çıkarken kollarımdan tutan iki görevlinin arasından, "Sömürgeci uşaklar," demek geldi içimden, ama söyleyemedim, dilim tutulmuştu sanki...

Aynı gün öğleden sonra beni yine hakim önüne çıkardılar. Hakim kendi sekreterine bir şeyler yazdırdıktan sonra bana döndü.

-Bu olayı kimler yaptı? dedi.

-Bu olayı kimlerin yaptığını sizler de biliyorsunuz, dedim.

-Evet, biliyoruz ama, senin de anlatman gerek

Hakime bilinen olayı kısaca özetledim. Su-

riye'ye nasıl geldiğimizi ve Türk komandolarının bu katliamı nasıl gerçekleştirdiklerini anlattım.

-Bu olayı yapanlar kaç kişiydi? diye sordu hakim.

-Bilmiyorum, dedim. Ama görenler onbeşin üzerinde olduğunu söylediler.

-Vurulanların görevleri neydi?

Hakime öldürülen arkadaşlarıma kısaca öyküsünü anlattım. Hakim beni dikkatle dinledikten sonra,

-Seni Türkiye'ye teslim etsek, başına neler gelebilir? dedi.

-Hiç çekinmeden ipi takarlar boynuma, dedim.

-İpi niçin boynuna takarlar?

-Onlar nedenini bilir.

-Peki sen kaç kişiyi öldürdün bugüne kadar?

Durumun, ortada oynanan oyunun farkına varmıştım artık... Bunların amacı beni terörist, katil gösterip Türkiye'ye teslim etmek ve kendilerini haklıya çıkarmaktı. Tabi bu senaryo Türkiye'de hazırlanmıştı.

-Böyle soruları bana yöneltemezsin, dedim hakime. Bu soruları daha T.C. bile sormadı. Şunu da belirteyim ki, adaletle uğraştığınız halde, insan haklarından, uluslararası iltica sorunundan bile haberiniz yok...

Hakim müthiş sinirlenmişti bu sözlerime.

-Ben görevimi yapıyorum, dedi hakim. Kanunlarımız neyse ona göre hareket ederim. Bana ders vermeye, kanun öğretmeye kalkışma.

Birkaç dakikalık daktilo şakırtısından sonra durumum karara bağlanmıştı.

-Seni yarın Türkiye'ye teslim edeceğiz, de-

di hakim. Buna bir itirazın var mı?

-Yoktur, dedim. Ya sizin gibi sömürgeci bir ülke beni asmış, ya da sömürgeci Türk devleti gibi faşist bir ülke... Benim için hiç farketmez. Düşman eliyle öldürülmem benim için bir şereftir...

YAŞASIN KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜK SAVAŞI!..

Institut kurde de Paris

KARARDAN SONRAKİ GELİŞMELER

Verilen bu karar şok etkisi yaratmıştı. Herkes sömürgeci Suriye mahkemesinin aldığı bu kararı durdurmaya, Heybet'in Türkiye'ye verilmesini önlemeye çalışıyor, tüm gücüyle bu konuda uğraş veriyordu. Bu düpedüz bir cinayetti... Göz göre göre Heybet'i Türk cellatlarına teslim edeceklerdi. Heybet'in sonunu kestirmek pek güç değildi. Faşist sömürgeci Türk ordusu onbeş kişinin kanına doymamış, onaltıncısını istiyordu...

Heybet, sabahı sabırsızlıkla bekliyor, kafasındaki kaçma planını gerçekleştirmek için çeşitli yollar düşünüyor. Neye mal olursa olsun, kaçacaktı Heybet. Kaçarken vurulması, öldürülmesi hiç bir şey değiştirmeyecekti onun hesabına. Ya bir gün önce sömürgeci Suriye askerinin kurşunlarıyla can vermiş, ya da bir gün sonra Türk cellatlarının iplerinde can çekmiş... Hepsi bu kadardı.

Özellikle Şam'ın İsveç Büyükelçisi İngmar Karlson, alınan bu karara sert bir tepki göstermiş, Suriye Hükümetinin dikkatini çekmişti. Çünkü İngmar, Heybet'i yakından tanıyor, Kamışlı katliamını biliyordu. Ben ve İngmar Şam' da Heybet'i birkaç kez hastanede ziyaret etmiştik beraber. Büyükelçi Heybet'in durumunu kendi hü-

kümetine bildirmiş ve ona İsveç'te iltica hakkını tanımıştı.

Ben, İngmar'ın bu yaptıklarını, bu insanca çabalarını hiç bir zaman unutmuyacağım. Sayın elçi, vatandaşı olmayan bir Kürt yurtseverine elinden gelen tüm olanaklarını kullanmış ve Heybet'i Türk cellatlarının elinden kurtarmaya çalışmıştı.

Sonuçta Suriye Hükümeti bu işin altından kalkamayacağını anlamıştı. Çünkü Kamışlı katliamı, Heybet'in acıklı öyküsü dünyaya mal olmuştu. Suriye açıktan açığa kendisini dünyaya "katile" diye gösteremezdi...

Ve Heybet'in sabahın saat sekizinde teslim edileceği bir anda, Şam'dan Kamışlı'ya çekilen bir telgrafla Suriye Hükümeti verdiği kararı geri almıştı. Heybet, faşist-Kemalist Türk ordusuna verilmiyecekti...

Alınan bu ikinci karardan sonra Şam'a giden Heybet, doğruca elçiliğin yolunu tutmuştu. Çünkü orada kendisini bir İsveç pasaportu bekliyordu.

Ve bir gece, gecenin geç saatlerinde, hiç beklemediğim bir anda, İsveç havaalanı polisi bana bir misafirimin olduğunu bildiriyordu telefonda. Bu "Mêvan" Heybet Açıkgöz'den başkası değildi...

Birkaç gün sonra da İsveç gazeteleri şu manşeti atmışlardı...

"Hayata tekrar hoş geldin, Heybet Açıkgöz..

AVRUPA KONSEYİ ve KAMIŞLI KATLIAMI

Geçtiğimiz Mayıs ayında Strasburg'ta Avrupa Konseyi 33. dönem toplantısı yapıldı. Ben bu toplantıya, Kamlıslı katliamıyla ilgili belgelerle ve sömürgecilerin zindanlarında işkence altında bulunan Kürt yurtseverlerinin kendi elleriyle yazdıkları mektuplarla katıldım. Toplantının en önemli konusu Türkiye'deki faşist generallerin kanlı yönetimiydi. Günlerce süren bu toplantıda, kanlı yönetimin uyguladığı barbarca metodlar, katliamlar, Kürt halkına karşı girişilen soykırım tartışıldı, konuşuldu.

Faşist generaller çetesinin sözcüsü, akıl hocası Turan Güneş bu toplantıda epey ter döktü, epey sıkıştı. Çünkü Bay Güneş bu toplantılara ancak "sade" bir vatandaş olarak katılmıştı. Bu nedenle generallerini resmi olarak temsil edemedi, onları gerektiği kadar savunamadı. Hele tüm suçlamalar, Türkiye'deki tüm uygulamalar belgelere, tanıklara dayandığı için, söyleyecek söz bile bulamadı. Çünkü bu kanlı yönetimin gizlenecek, savunulacak yanı kalmamıştı.

Toplantıya yirmiyi aşkın Türk gazetecisi de katılmıştı. Kanlı düzenin savunuculuğunu, avukatlığını yapan Türk basını, parlementer avına çıkmıştı adeta. Yarısından çoğu basın kartlı "MIT"

ajanları oldukları bilinen bu kişiler, özellikle Kürt sorununa karşı epey hassastılar. Bu konunun enternasyonal bir karaktere bürünmesini, uluslararası kuruluş ve kurumlarda tartışılmasını hiç istemiyorlardı. Bunlar gazeteciliği, sadece yalan, dolan ve kurulu düzenin çıkarlarına hizmet etmeyi bellemişlerdir. Bu nedenle gazetecilerin çoğu kerhilerini gazeteci olarak değil, birer faşist general gibi görüyorlardı. Bana yönelttikleri sorular, takındıkları tavır; Türk MiT' inin kanlı çemberinden geçmiş her Kürt yuktseverinin defalarca duyduğu, yaşadığı sorulardan ayrı değildi.

Gazeteciliği kendi tekellerinde gören Babı-ali bezirganları, Avrupa Konsayinde bir Kürt gazetecisinin de olabileceğini hiç, ama hiç düşünmemişlerdi. Hele İşveç Radyosu adına bir Kürt gazetecisinin böylesine önemli uluslararası bir toplantıda bulunması, ortalıkta boy göstermesi çeşitli parlementerlerle Kürt sorununu tartışması, tanıtması olacak şey değildi. Nitekim bu korkunç ve tehlikeli durumu Bay Turan Güneş'e de iletmişlerdi. Çok geçmeden Bay Güneş benimle temas geçti.

Onlarca Türk gazetecisinin gözleri önünde, Kamışlı katliamı ile ilgili Avrupalı parlementerlere dağıttığım belgeleri cebinden çıkararak hiç çekinmeden kinini kustu.

-Senin yerinde olsam, dedi, bu belgeleri dağıtmazdım burada. Sen açıkça Türkiye'nin itibarıyla oynuyorsun.

-İtibarlı bir devlet böylesine çirkin şeylere girişmez...

-Bak oğlum. Yıllar yılıdır ne sizlere (Kürtlere) ne de Türk soluna bir gerçeği kavratamadık bir türlü. Bu işlere kafanız çalışmıyor pek. Bir

kere Türkiye'de hükümetler ayrı bir şeydir, devlet ayrı bir şey. İkisini birbirine karıştırma - mak lâzım. Cumhuriyetten bu yana Türkiye'de kurulan hükümetler hiç bir zaman gerçek söz sahibi olamamış, sadece göz boyama kabilinden parlamenterlik oynamışlardır. Esas güç devletin, yani "gizli ellerin" hakimiyetindedir. Gerisi boş laf işte bu "Gizli Eller" yönetiyor ülkeyi. Kızkardeşini öldürenler, K.Maraş'ta katliam yapanlar hep bu "Gizli Eller" dir. Örneğin iktidar dönemimizde Kürt'lerden epey çektik. Onlara göre CHP iktidarı, Humeyni'ye baskı yaparak, İran Kürtlerinin kendi haklarını almalarını önlemiş. Olmaz böyle saçma şey. Gerçi biz iktidardaydık ama iktidarsız bir iktidardı bu. Humeyni'yi Kürt meselesinde tehdit edenler yine bu "güç" lerdi. Bak sana bir şey söyleyeyim mi? Ben Dış İşleri Bakanlığıken özellikle Rum'larla iyi geçinmemiz için elimden geleni yapıyordum. Fakat "Gizli Güçler" buna izin vermiyorlardı...

Bay Güneş bu konuda epey dertliydi. Ama profesör bu acı gerçeği bildiği halde, yine kendisinin "Gizli Eller" dediği güçlerin temsilciliğini savunuculuğunu yapmaktan da geri kalmıyordu Avrupa Konseyinde...

Daha sonra Turan Güneş, sömürgeci güçlerin Kürt sorununa ilişkin resmi görüşünü şöyle açıklıyordu bana:

-Ben Kürt sorununa iki açıdan bakarım. Birincisi bir takım kültürel hakların verilmesi.Örneğin dil. Ancak T.C. Hükümetinin böyle bir isteği kabullenmesi 100 yıl sürer. Fransa gibi bir ülke bile ancak yıllardan sonra içindeki azınlıklara bu hakları tanıdı. Elli yaşını yeni aşmış T.C. Hükümetinden bu hakların verilmesini beklemek hayaldir. Biz de İsveç seviyesine gelelim, o zaman Kürt-

lere kendi dillerinde okuma hakkını veririz. Ne var ki bu günün şartlarında İsveç Devleti bir at ise, T.C. henüz eşektir. Onun için eşeğin at olmasını beklemek gerekir.

İkincisi ise bağımsız bir Kürdistan Devleti konusu. Benim buna ait tartışılacak bir şeyim yok. Bir Kürt halkı ve Kürdistan vardır. Bu tarihi bir gerçektir. Sıkıyorsa bunu savunun. O Zaman biz de size karşı SAVAŞACAĞIZ. Eğer Ortadoğunun en güçlü ordusu olan Türk ordusunu yenebiliyorsanız, hodri meydan!. Size hemen şunu söyleyeyim ki, F.Almanya, İngiltere ve Fransa bize birazcık toleranslı davranırsa, MİLYONLARCA KÜRDÜ KESMEK bizim için mesele değildir. Sizler İskandinavya ülkelerine güvene durun.

Bir ara bu tartışmaya Tercüman'ın Nazlı Hanımı da katıldı. Anlaşılan Nazlı Ilıcak bu konuya epey merak sarmıştı. "Bak dedi Nazlı Hanım. Benim epey Kürt arkadaşım vardır. Ama sana göre onlar haindirler. Örneğin Memduh Yaşa. Bu adam Kürt olduğu halde kendisini Türk olarak görüyor ve sizler gibi bölücülük yapmıyor. Türk olmak bir iftihar meselesidir. Bir de İsveç'te Kürtçe okullar varmış diye duydum. Bak buna sevindim işte. Kürtlerin İsveç'te otonomi almalarını bile isterim. Neden almasınlar. Yeter ki Türkiye'den çekip gitsinler, sevgili ülkemizi bölüp parçalamasınlar. İsveç'in geniş toprakları ve zengin olanakları vardır."

Nazlı Hanım böylece bir yandan Kürt halkına karşı olan kinini kusuyordu. Bir yandan da Türk ırkçı ve kafatasçılarının resmi görüşlerini gayet açık ve hiç çekinmeden sergiliyordu. Bu konuşmayı izleyen ilerici bir Türk gazetecisi Nazlı Ilıcak'a, "Sen bir faşistsin" demekten kendini alamadı.

Tüm bu konuşmalar Avrupa Konseyinin çatısı altında geçiyordu. Kanımca bütün bunlar, bu görüşler,

Türk generallerinin ilerde Kürdistan'da Kürt halkına karşı girişeceği katliamları sergiliyor. Adamlar bu konuda kesin kararlı. Zaten Kemalist generallerden bunun dışında bir şey beklemek saflık olur, hayal olur. Kemalist generallerin geçmişte halkımıza neler yaptıklarını çok iyi biliyoruz. Tek bilmediğimiz şey, ilerici, devrimci geçinip te bu faşist Kemalist generallerin çizgisine düşen bazı politik parti ve örgütlerin tavır ve ters davranışlarıydı. Onlar da tıpkı Tercüman gibi, Turan Güneş gibi, Konsey çatısı altında dört elle Kemalizme sarılmışlardı. Bu konuda aralarında hiç bir çelişki yoktu. Onlara göre Türkiye üye olarak kalmalıydı. Gerekçe olarakta, Türkiye'nin konseyden atılması durumunda, generallerin daha da hırçınlaşıp, ortalığı kana bulamalarıydı. Sanki şimdiye kadar bulamadılar kana her yanı. Sırf bu korkuyla faşistlerin görüşlerini paylaşmak nasıl izah edilir bilmem. Hem devrimcilik hem korkaklık. Hem ırkçı, zalim Kemalizme sarılmak, hem sosyalizm. Olmaz böyle şey...

Ne var ki tüm oyunları boya çıktı, sağcı ve solcu Kemalistlerin. Kürt halkı konseyin hem dışında ve de içinde sesini yükseltti, faşistlerin yüreğine korku saldı. Bu toplantılarda çoğu Avrupa'lı parlamenter Kürt sorununu güncel kıldılar, bu konuda epey konuştular. Ne faşistlerin ne de Kemalistlerin oyununa geldiler. Faşist generallerin ikna edip yanlarına alabildikleri bazı Alman ve İngiliz parlamenterleri bile beklenen sonucu değiştiremediler. Ve Türkiye bundan böyle Avrupa Konseyinde temsil edilemeyecek.

Tüm yurtsever ve ilerici Kürt örgüt ve partilere düşen görev, Kürt sorununu sürekli olarak uluslararası kuruluşlara, toplantılara getirmek, Kürdistan gerçeği üzerine belge toplamak, çeşitli yabancı dillere çevirmek. Böyle davranıldığı sürece sonuç hep bizden yana çıkacak.

Ankara ve Adıyaman'da 6 cinayetten
sanki 29 terörist yakalandı

Suriye'de öldürülen 7 Türk teröriste kimse sahip çıkmadı

- Mardin'de belediyenin sürekli çağrısından sonra alınmayan 7 ceset YSE'ce açılan bir mezara gömüldü

Haberi 10. Sayfada

★ Mardin'de dün Suriye'nin Kamışlı ilçesine bağlı Çırnıklı köyünde bir süre önce öldürülen, veyahut dışıörgüt üyesi 7 Türk vatandaşının cesetleri toprağa verilmiştir.

Mardin Valisi Rıza Gül'ün verdiği bilgiye göre, Türkiye'ye getirilen 7 Türk'ün cesedi için belediye hoparlörü yoluyla anons yapılarak yakınlarının cesetleri almaları istenmiştir. Ancak, 7 Türk'ün cesedine kimsenin sahip çıkmaması üzerine, cenazeler YSE loderince açılan mezarlıkta toprağa verilmiştir.

MGK BÜNYESİNDE YURT DIŞINDA 9.11.1980 TÜRKİYE ALEYHİNDEKİ PROPAGANDALARI İZLEYECEK DENETLEME KURULU OLUŞTURULACAK

Cumhuriyet 9.11.80

ANKARA, (UBA) — Millî Güvenlik Konseyi bünyesinde yurt dışında Türkiye aleyhinde yapılan propagandaları izlemek ve bu propagandaları sonuçsuz bırakmak amacıyla bir «Denetleme Kurulu» oluşturulacağı öğrenilmiştir.

Edinilen bilgiye göre, oluşturulacak denetleme kurulu, millî istihbarat teşkilatının dışa dönük faaliyetlerinin bir bölümünü üstlenecektir.

Millî Güvenlik Konseyi bünyesinde oluşturulacak bu kurul, yurt dışında özellikle Türk işçilerinin yoğun olduğu ülkelerde Türkiye aleyhinde yapılan propagandaları izleyecek ve bu konuda haftalık raporlar düzenleyecektir.

Denetleme Kurulu hazırlayacağı söz konusu raporlara göre bu propagandaları

sonuçsuz bırakacak biçimde yayın programları hazırlayarak, bu programların, radyo ve televizyonlardan kamuoyuna duyurulmasını sağlayacaktır.

Denetleme Kurulu ayrıca Basın Yayın Genel Müdürlüğü, Çalışma ve Turizm Bakanlıkları ile Diyanet İşleri Başkanlarından da Türkiye aleyhine yapılacak propagandalara karşı nasıl bir uygulamada bulunulacağı konusunda raporlar verecektir.

Öte yandan Millî İstihbarat Teşkilatının bazı daire başkanlıklarında da bu yönde yeni düzenlemelere gidileceği öğrenilmiştir.

Öğrenildiğine göre, söz konusu düzenlemeler öncelikle Millî İstihbarat Teşkilatının dışa dönük çalışmalarını yürüten daire başkanlıklarında yapılacaktır.

TÜRKİYE
TÜRKLERİNDİR

6 Şubat 1981 Cuma 7638 A
Hürriyet
GÜNLÜK MİLLİYETLERİNİN SAĞSIZI GAZETESİ
Kurucusu: SEDAT ŞİMAVİ (1896-1962)

Avrupa'daki ideolojik örgütlere karşı savaş açıldı

Bonn Büyükelçiliği, bildiri yayınlarak "bir avuç şaşırılmışın çıkardığı sayılarla uygun olmayan gürültü kısılacak" dedi

12 Eylül devri büyük keskin kahramanlar'a mensup. Bonn Çarşısı tabelası. Foto'daki olaylar ve hazırlıklar artık herkesin bilincinde. Yurtta "kendi olayın" taşıdığı önemden dolayı, ancak Bonn Çarşısı tabelasında...

- Aşın uçların başlattığı kampanyaya karşı hissiyatı dupleme kampanyası başlatılması kararlaştırıldı
- Militanların ismen tespiti yapılıyor. Yurt dışına kaçan anarşistlerin Türkiye'ye iadesi için de temaslara geçiliyor
- Türk Lobisi, yerel makamlara, basın ve yayın organlarına mektup yağdırmaya başladı

A MRL'lerin tarafından derlik 4
12 Eylül devri somut başlatıldı
Türkiye dışındaki kampanyaları

HANS SYSTER BLEV MÖRDAD

*Samma dag fick hon
tillstånd att resa till Sverige*

Av PER-IVAR SOHLSTRÖM

■ ■ — De dödade min syster, hennes man och en kamrat till dem.

— För att kunna göra det sköte de sönder ett helt hus. De dödade 17 människor. Sju av dem var barn.

— Det är fruaktans ärs.

■ ■ Mahmut Bakal, författare, bosatt i Stockholm, berättar för Expressen:

— Det var i mandags. Några timmar senare beslutar invandrarkontoret att de tre ska få komma till Sverige.

Mahmut Bakal sitter i köket i sin lägenhet vid Sjundeåsgatan i Stockholm.

Han sätter sig vid ett av svågerna och dricker kaffe. Det syns i hans ögon.

Men samtidigt säger han:

— Jag tyckte inte att man ska vara kärlekslös.

Tecknarede

■ ■ Mahmut Bakal är svenskt medborgarskap, han är författare. Han har skrivit artiklar och artiklar för både hem och utom om kurdernas situation i Turkiet, Syrien, Iran och Irak.

Mahmut Bakal är kurd.
För nio år sedan flydde han till Sverige. Här har hon genom sina

• Necla Baki var jagad av den turkiska polisen för gerillavärksamhet. Hon dödarfäst vid en attack när hon komde sig i Syrien. På bilden tillsammans med sin ättardotter.

• Mahmut Bakal är kurdisk författare bosatt i Sverige sedan 9 år. Han är bror till Necla Baki.

HANS SYSTER MÖRDADADES AV HEMLIGA POLISEN

– Polisen mördade min syster, säger Mahmut Baksi.

STOCKHOLM. Necla Baksi, gravid i fjärde månaden, dödades av MIT, den hemliga turkiska polisen i måndags.

Mördarna sköt sönder ett halt hus och dödade 17 människor, därav sju barn.

Hennes bror Mahmut Baksi är kurd och har flytt från Turkiet. Han har bott här i nio år.

– Necla skulle just resa hit. Uppehållstillståndet var precis klart när mördarna slog till.

Mahmut Baksi flydde från gränsen till Syrien dödades ses av de nio i gruppen under en eldstrid.
Necla, hennes man och en kamrat fick bo hos en kurdisk familj på andra sidan gränsen. Hon skrev direkt till sin bror Mahmut och bad om hjälp med att komma till Sverige.

Hans familj som stannade

Necla Baksi hade fått uppehållstillstånd i Sverige. Men hon hann aldrig resa. Den hemliga turkiska polisen sköt henne och hennes man i måndags morse. Här sitter hon med sina föräldrar som finns kvar i Turkiet.

dig på måndagsmorgonen. Tidigare har en kusin till dödades syster

MASSAKERN

Turkerna Mahmut Bakis och hans familj som dödade 11 turkiska soldater i en massaker i Irak.

Att utöva krigs- eller terrorhandlingar i Irak är ett förbud enligt massakerkonventionen. Men Mahmut Bakis och hans familj gjorde det trots det. Bakis var medlem i en turkisk organisation som kallas "Kurdiska revolutionära förbundet".

Bakis var en av de turkiska krigarna som kämpade i Irak för att driva ut turkiska soldater som hade kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén. Bakis och hans familj hade tidigare varit medlemmar i den turkiska armén.

Kurderna kämpar för att skapa en egen stat i Irak och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Det finns mer än 10 och 20 miljoner kurderna i Irak, västasiatiska länder och i Syrien. Det är en av de största etniska grupperna i världen och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Hälften av befolkningen i Irak är kurderna och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Men de turkiska krigarna som kämpade i Irak för att driva ut turkiska soldater som hade kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Kurderna kämpar för att skapa en egen stat i Irak och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Det finns mer än 10 och 20 miljoner kurderna i Irak, västasiatiska länder och i Syrien. Det är en av de största etniska grupperna i världen och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Men de turkiska krigarna som kämpade i Irak för att driva ut turkiska soldater som hade kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Det finns mer än 10 och 20 miljoner kurderna i Irak, västasiatiska länder och i Syrien. Det är en av de största etniska grupperna i världen och de har varit i strid mot turkiska soldater som har kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Men de turkiska krigarna som kämpade i Irak för att driva ut turkiska soldater som hade kommit till Irak för att hjälpa till med att bekämpa den turkiska armén.

Så ser döden ut i Kamishi, en berättelse. Byborna har samlats

Ingen vågade gå in i huset där min syster låg och förblödde

En regig becksvert kväll i december trupp av turkiska kommandö över gränsen till Syrien i den döda Kamishi.

De tog sig fram till ett litet luthus rum och en hall i slumområdet en meter från den turkiska gränsvägen.

Med sig från automatgevär handgranater antill som används kurdiska flyktlingarna i huset.

18 människor massakrerades. E var min syster Necde Bahal, 23 år gammal i fjärde månaden.

Den tyrkiske hæren
fortsetter terrorhandlingene
mot politiske flyktninger
fra Kurdistan:

MASSAKRE I SYRISK GRENSEBY

■ Mahmut Baksi er eksil-kurder bosatt i Sverige. I en artikkel eksklusivt for ALLE MENN, beskriver han hvordan hans egen søster ble massakrert av tyrkiske soldater sammen med 14 andre kurdere i den syriske grensebyen Kamlishli.

MAHMUT BAKSI
AFTONBLADET
IPF

Gerillaorganisasjon

FEMTEN BLE DREPT

BILDET A

■ Naciye Bakır

■ Emin Mulla

■ Mehmet Durmuş

■ Hasan Ateş

■ Ramazan Kapraz

■ Hanife Ramazan

3 kulor

massakern i kurrätt asyl i Sverige

les av styrak

a månader
ra skottub
en var han i

De på gång
i i senaste
ut det var på

Åland men
h till av de
lvar i hans

i kvinna och
börst lukt
opel men på
de överliva
stunder och
kunde bara
natt, säger

● En gevärskula gick in i huvudet och spräckte skallbenet innan den gick ut igen. Heybet slapp efterliga hjärnstador men förlorade känslan på halva skallen.

n och ingen
de han inte

had kom en
en till Åland
Den 100 mil
r det första

sa och las-
samma i Tur-
bosä tänkte
skulle kän-
sensom i det-
de.
förk det for-
redda Hey-
bet fick bara
i sina radia-
basområdet
svenska am-

● På nackens högra sida gick en gevärskula in och trängde tre decimeter ner i bröstkorgen.

● Samma kula opererades senare ut här. Heybet fick med sig den i fickan.

● Till vänster i nacken gick också en gevärskula in. Den sitter kvar nå-

tel med Hey-
bet bara 48 kilo,
hårt, och han
sade 48 fruktans-

vet började fyllas av
I den svenska diploma-
tionen om att han kanske
syft i Sverige gjorde ho-
lek en av de 13 kulorna
allt lycktes (just
tsigt behandlingen och
ta till norra Synen och
norsk. Utlämningen till
se och Heybet började
nrs av sig
maj full domän Nasta
r Heybet lämnas över
t i en utskickning av till
värdadamen som hölls
in. Hans chanser var
ta mera på den svenska
en arbetade man fre-
gitt rådda Heybet.
Heybet fick politisk asyl
is och lag inte längre i
toku myndigheterna
le druga ytterligare två
eybet kunde resa.

svack sedan fick Blah
ok församtal varit barn
stuart. Heybet var till-
Arktika och alla inbän-
sist
stade r efter den hems-
svimlar, han Heybet få
na skidor. Den 19 an-
luta sin första röntgen
sked om vad de svenska

er och andning allt öde-
trock. Valkomnen till-
stätt

de Heimerson

benarna i utrustningen. Den här
skadat axelns funktion och värkar
ännu.

- 1 Här gick en gevärskula in i kroppen.
- 2 Samma kula slet upp en stor krater i ryggen när den trängde ut igen. Den krossade skulderbladet

- 3 En kula gick in här i vänstra låret
- 4 Den kulan gick ut igen på insidan
- 5 Här gick två kulor in och satte sig i lårmusklerna. De sitter kvar
- 6 Ca 20 skarvor av en handgranat trängde in i Heybets vänstra ben och sitter kvar.

- 7 En kula sprackte fotknölen och halbnät på vänster fot
- 8 En eller två kulor krossade högra halsen. Heybet har nu mycket svårt att gå

Dagens Slakter 19/12

Kurder mördades före Sverigeresan

17 kurder dödades i måndags i en by nära gränsen mellan Turkiet och Syrien, uppger släktingar i Stockholm till en av de dödade. Tre av offren fick samma dag tillstånd av invandrarverket att komma till Sverige. Bland dem befann sig en 22-årig kvinna, Necla Baksi, som var gravid i femte månaden.

Necla Baksi kom från trakten av Diyarbakir, huvudort i den kurdiska delen av Turkiet. Hon var medlem av en politisk rörelse som kämpar för större rättigheter åt kurderna. På grund av trakasserier från den turkiska polisen beslöt hon och andra ur gruppen för en tid sedan att gå över gränsen till Syrien, uppger en släkting.

Sedan några veckor befann de sig i den syriska byn El Qamishli. Flera av dem var fysiskt medtagna. Via kontakter med Röda korset fick tre av dem tillstånd

att komma till Sverige av humanitära skäl. Det enda villkoret för tillståndet var att de anmälde sig på svenska ambassaden i Damaskus och fyllde i några formulär.

Då skulle de också uppge sina rätta namn, inte de tacknamn de levde under av säkerhetsskäl. Det enda korrekta namn de svenska myndigheterna i Norrköping fick höra var Necla Baksi. Det upper Bo Gradmark vid invandrarverket. Den stora svårigheten var att komma från El Qamishli till Damaskus.

En släkting till en av dem skulle resa från Stockholm till Syrien på söndag för att hjälpa dem.

Men 15 decemober sprängdes det hus där de befann sig. Samtliga dödades. Släktingar i Turkiet och Sverige hävdar att turkisk polis har förföljt kurderna och slagit till inne på syriskt område. Nyligen har den turkiska militärregeringen deklarerat sin avsikt att utrota "separatismen" i Turkiet, dvs de kurdiska strävandena till egen kulturell identitet, självstyre eller to m avskiljande från Turkiet.

Attentatet mot kurderna

Gerillaledare bland offren

En av de 17 kurder som dödades vid ett attentat i måndags vid den syrisk-turkiska gränsen var Hassan Husein Yildiz, en känd gerillaledare och ordförande i erunderjordisk politisk organisation i Turkiet.

Yildiz, hans hustru Neclá Baksi och ytterligare en person fick i måndags tillstånd av invandrarverket att komma till Sverige. Men inom ett dygn, under natten mellan måndagen och tisdagen, mördades de av okända attentatsmän i den lilla syriska byn El Qamishliy.

För en månad sedan genomförde Yildiz grupp ett överfall mot en turkisk militärkonvoj i den kurdiska delen av Turkiet. Därefter vidtog de turkiska myndigheterna repressalier mot gruppens bofasta familjemedlemmar.

Det förmådde dem att ta sin tillflykt till syriskt område. Men vid passerandet av gränsen råkade de i strid med en turkisk

armepatrull. Nå av de tolv medlemmarna i Yildiz grupp dödades.

De tre återstående stannade i byn El Qamishliy, fysiskt medtagna. Genom släktingar i Sverige, Svenska röda korsét och invandrarverket fick de tillstånd att komma till Sverige.

Allt var klart för resan. På söndag — 21 december — skulle de uppsöka den svenska ambassaden i Damaskus för de sista formaliteterna.

I måndags hade den 22-åriga Necla Baksi, gravid i femte månaden, en sista kontakt med sina syskon i Sverige.

Under natten mellan måndagen och tisdagen angreps deras hus i El Qamishliy av okända män med granatgevär.

Sju turkiska kurder och tio syriska dödades. Av syrierna var niö barn.

Uppgifterna om massakern i El Qamishliy har nått Necla Baksis släktingar i Sverige från källor i Damaskus, Istanbul och Diyarbakir.

Yildiz ledde en grupp — Röda Peshmergäs — som kämpade för större rättigheter åt kurderna.

Institut kurde de Paris

N = 311 lots

C = 93

INSTITUT KURDE DE PARIS
ENTRÉE N° 2526

INSTITUT KURDE DE PARIS
BIBLIOTHÈQUE

Institut Kurde de Paris

Denne er en af de mest sømmergele Türk devle-
rens K... ..en da den guladige jenosidlerin
den halken indan bin olan KAMIŞLI KAT-
LIAMINI sezelemektin.

Vazar, den durt variseveri olana, Türk
den durt devletini kurduvane sezevane
devletlenmesi ferörünü den durt devle-
rivot.

Bu nedenle kışta herhang den durt dev-
letini den durt devle den durt devle
den durt devle den durt devle den durt devle
den durt devle den durt devle den durt devle

MARIN E. KANCI

k shu

Författares Bokmaskin

för det fina ordet

TUR.